3/2010

dukla sport

čtvrtletník ASC DUKLA, TJ Dukla Praha a UNIASK ČR

ARMÁDNÍ mistři světa

rotmistr

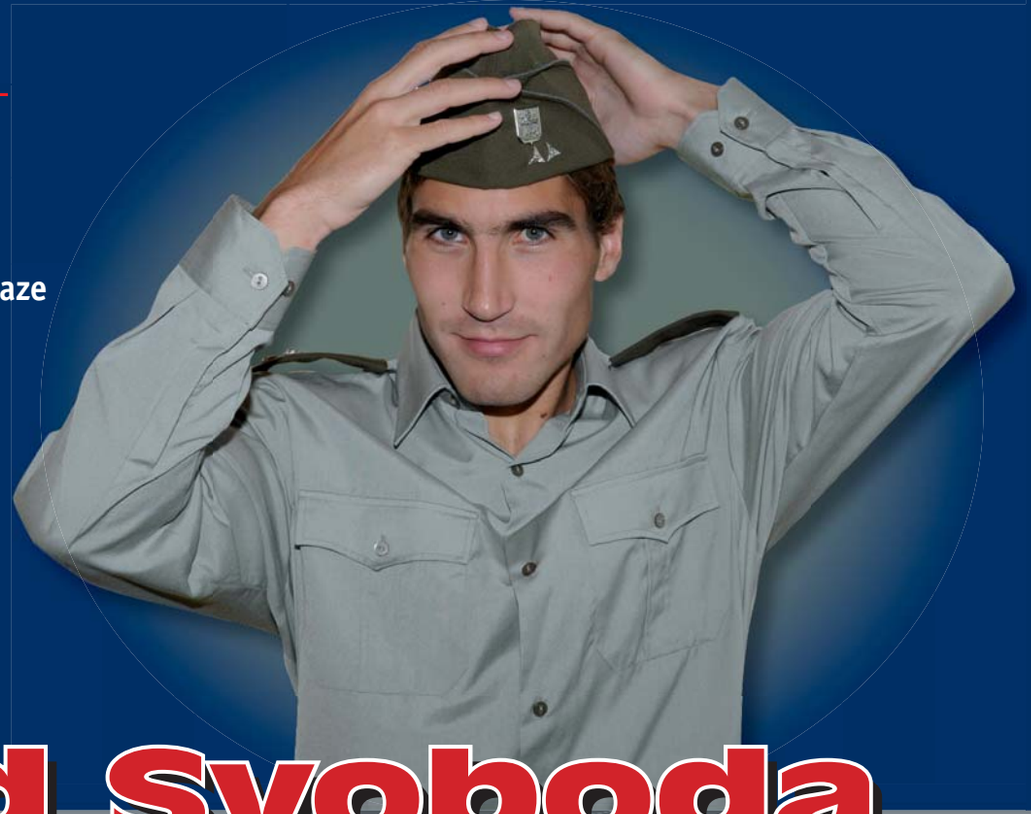

Narozen: 19. března 1985 v Praze

Sport: moderní pětiboj

Trenér: Jakub Kučera

Oddíl: Dukla Praha

V ASC DUKLA od roku 2001

David Svoboda

NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCHY:

2005 MS	– 3. místo, štafeta
2006 MSJ	– 1. místo
	– 1. místo, družstvo
2007 MS	– 2. místo, družstvo
	– 3. místo, štafeta
2008 MS	– 2. místo
	– účastník LOH
2009 MS	– 1. místo, štafeta
	– 2. místo
	– 2. místo, družstvo
2009 ME	– 2. místo, družstvo
2010 ME	– 1. místo
2010 MS CISM	– 1. místo
	– 1. místo, družstvo
2010 MS	– 2. místo, družstvo

Vítěz dlouhodobé části seriálu Světového poháru 2010. Držitel světového rekordu v klasickém formátu výkonem 5 896 bodů.

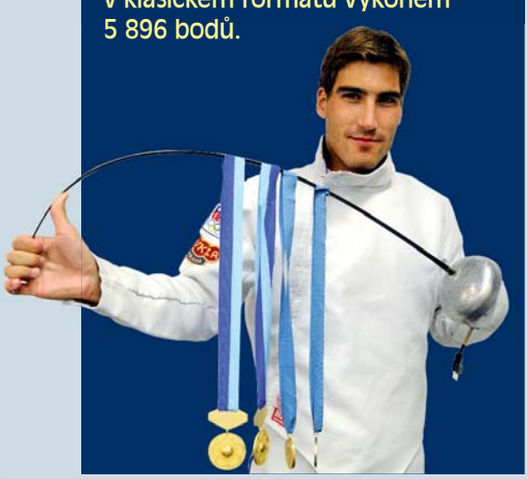

David Svoboda se narodil v pražské porodnici o sedm minut později než jeho dvojče Tomáš. Protože jsou si hodně podobní, lidé si je pletou a bratr často jezdí na pětibojařské závody, plánují i možnosti záměny, třeba na stupních vítězů. Dobrých příhod do sbírky záměn mají několik. David, i když je mu teprve pětadvacet, získal na velkých soutěžích MS, ME a MS CISM už čtrnáct medailí. Tu poslední, individuální, vybojoval v maďarském Debrecíně a zlato znamenalo titul mistra Evropy.

S moderním pětibojem začínal v šestnácti, když k němu přešel z plavání, které dělal od 11 let. Protože moderní pětiboj zahrnuje pět sportovních disciplín – šerm kordem, plavání na 200 metrů, parkúr a kombi disciplínu tzn. 3 km běhu se střelbou ze vzduchové pistole, musí v každém tréninku stihnout tři až čtyři disciplíny. Jeho silnými jsou šerm a kombinace. Nejvíc času v tréninku zabere plavání a běh. „Technickým“ disciplínám se věnuje o trochu méně. Po smolném vystoupení na olympiádě v Pekingu, kde při parkúru přišel pravděpodobně o zlato, se absolutně změnil způsob přípravy jízdy na koni. Díky armádě, která koupila moderním pětibojařům Dukly čtyři kvalitní koně, a vzniku jezdeckého oddílu ke klasickým tréninkům přibyly i parkúrové závody specialistů. Volno má většinou v neděli, pokud není na závodech.

I přesto že je moderní pětiboj časově velmi náročný, stíhá studovat na Fakultě tělesné výchovy a sportu UK obor trenérství. Baví ho adrenalinové sporty, jako je parašutismus, má za sebou třicet seskoků a letos v Mexiku ho chytilo potápění. Když se ponořil v jeskyních, nadchlo ho to natolik, že plánuje absolvování základního kurzu, po němž se bude jezdit potápět během dovolených.

Jeho hlavním sportovním cílem je stát se olympijským vítězem. „Pokud půjde všechno hladce, rád bych závodil na OH v Londýně 2012 a ještě v Riu 2016. To mi bude 31 a potom bych už asi skončil. Ale kdoví, co bude za pár let?“ prozradil plány David Svoboda.

Text a foto: Ivana Roháčková

duklasport

čtvrtletník
Armádního sportovního centra DUKLA,
Tělovýchovné jednoty Dukla Praha
a Unie armádních sportovních klubů
České republiky

ročník 5 / číslo 3 / 2010

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.army.cz/sport
www.duklasport.cz

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 811
Fax: 224 310 910
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Ing. Jaroslav Priščák, Ph.D.
(telefon: 973 203 801)
E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada
PhDr. Karel Felt
Ing. Pavel Nekola
Mgr. Ivana Roháčková
Ing. Cyril Schejbal
Jitka Suchopárková

Grafická úprava a zlom
Andrea Bělohlávková (PIC MO)

Korekce fotografií
Andrea Bělohlávková (PIC MO)

Jazyková úprava
Mgr. Vlasta Kohoutová (PIC MO)

Tisková příprava a tisk
VGHMÚř Dobruška

Evidenční číslo: **MK ČR E 18249**

Číslo 3 / 2010 vyšlo: 8. 10. 2010

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA a PIC MO
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakcí nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková
Foto na kartách: Ivana Roháčková a archiv cyklistiky Dukly Praha (3)

2 Vrcholový sport potřebuje finanční podporu

3/10
reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

5 Železný chce dát Špotákové klid a sebedůvěru

10 Třikrát armádní světové zlato

14 Titul armádních mistrů světa obhájen

22 Za řídítky Aprilie

2 Editorial
4 Špotáková: bronz z bolesti
6 Medailový výlov z generálky korunoval Synek
8 Dvakrát bronzový čtyřkajak
12 David Svoboda pětibojařským mistrem Evropy
13 Desetiletá šňůra medailí
15 Šestkrát s padáky na bednu
16 Bronzová Marušková trefila Londýn
18 Konečně zlato
19 Šlape pouze pravou nohou
20 Odložené medaile z divoké vody
21 Placky pouze pro hlídky
24 Z výborného fotbalisty renomovaný funkcionář
26 Splní nastupující generace očekávání?
28 UNIASK ČR
29 Jubilanti armádního sportu
30 Kaleidoskop, Kalendář akcí, Sportovní výsledky
31 Tucet otázek pro Svatopluka Buchtu
32 Barvy Dukly hájí už 50 let

obsah

editorial

Na posledních letních OH 2008 v Pekingu vybojovali sportovci ASC DUKLA olympijské medaile ve čtyřech sportech – atletice, sportovní střelbě, vodním slalomu a veslování. Jsme uprostřed olympijského cyklu, za dva roky nás čekají Hry XXX. olympiády v Londýně. Podívejme se, jaké měli výsledky naši poslední medailisté z Pekingu letos. Bára Špotáková, zlatá v Pekingu, vybojovala jedinou českou atletickou medaili – bronzovou, na ME v Barceloně. David Kostelecký, zlatý v Pekingu, se neprobojoval do finále na ME a bohužel ani na MS. Jarda Volf s Ondřejem Štěpánkem, stříbrní v Pekingu, se na ME vrátili na výsluní a vybojovali stříbro. Ondřeje Synka, stříbrného v Pekingu, mistrovství světa v listopadu ještě čeká, ale v tomto roce už se stal mistrem Evropy, s přehledem vyhrál všechna kola Světového poháru a je jeho celkovým vítězem.

V atletice spolu s Bárou mohou v Londýně uspět i Bába, Holuša, Kudlička, Balner a doufejme i jiní. Ve sportovní střelbě letos vyniká Lenka Marušková, která zatím jako jediná z Dukly vybojovala účastnické místo na LOH 2012. Věřme Davidovi Kosteleckému, že příští rok bude jeho trapařská sezona lepší a že mistr Evropy ve skeetu Honza Sychra si také účast na OH příští rok vystřílí. Na šanci (asi až na další olympiádě) čekají naši junioři z armádních sportovních oddílů sportovní střelby v Hradci Králové a Plzni – medailisté z juniorského MS Slavíček, Novota, Dvořák, Vaněk, Mazurová, Musilová a doufejme (opakuji se), že i jiní.

A tak je to i v našich dalších sportech. V kanoistice brali v letošním roce na MS do 23 let medaile Karlovský, Jáně, Šindler, Kašpar, Dubský, Luňáček. Moderní pětibojaři mají rovněž velmi nadějnou sportovní mládež. Parašutisté i cyklisti jsou v péči o sportovní talenty vzorní. Mládež má u Dukly prostě „zelenou“.

A tak je to správné, tak to má být! Bez hledání a investování finančních prostředků do tréninku mládeže a vytváření kvalitních podmínek přípravy u talentovaných sportovců se nedočkáme následovníků Báry Špotákové, Davida Kosteleckého, Ondřeje Synka a dalších Volfíků a Štěpánků.

Přejme si, ať podmínky pro přípravu reprezentantů České republiky u ASC DUKLA nejsou horší než doposud. To umožní a dá šanci našim sportovcům uspět na Hrách XXX. olympiády 2012 v Londýně, ale i na olympiádách dalších, ať zimních či letních. Armádní sportovní centrum DUKLA medaile z olympijských her doposud vozila a doufejme, že i nadále vozit bude.

Hodně o tomto tématu nám napoví rozhovor s náměstkem Michaelem Hrbatou, který od 1. září 2010 armádní sport na Ministerstvu obrany řídí.

VRCHOLOVÝ SPORT

Jaké byly vaše sportovní začátky a v jakém druhu sportu?

Na základní škole jsem se nejvíc věnoval atletice a branným sportům. Později na Vojenském gymnáziu v Moravské Třebové jsem běhal hlavně dlouhé a střední tratě. Jinak mě přitahovaly všechny druhy bojových a adrenalinových sportů, včetně parašutismu.

Stručný životopis
MICHAELA HRBATY:

Narozen 9. května 1971 v Moravské Třebové
- jazyky – ruský, německý a anglický
- 1989–1993 studium Vojenské vysoké školy Vyškov
- od 2001 – jednatel stavební a obchodní společnosti PAREA
- 2003–2004 – studium vysoké školy CEVRO Institut Praha, obor politologie
- od 2006 – studium vysoké školy CEVRO Institut Praha, obor veřejná správa
- 2006–2010 – poslanec Parlamentu České republiky
- od 2007 – studium Policejní akademie Praha
- 22. července 2010 – jmenován náměstkem ministra obrany

Které sporty dnes aktivně provozujete?

Času na sport už mám málo, ale chodím si pravidelně zaběhat a snažím se jezdit hodně na kole, a to jak na silnici, tak v lese. Na mistrovství ČR a Slovenska jezdím Enduro, hraji nohejbal a badminton, rovněž na amatérsko-závodní úrovni.

Kdy jste byl naposledy na nějakém utkání nebo závodu?

Nedávno jsem byl na tréninku i závodech motorek. Na fotbalovém utkání jsem byl naposledy 6. srpna, kdy hrála Dukla s FC Vysočina Jihlava. A u nás na stadionu ve Vyškově jsem zhlédl mažoretkový sport.

Armádní Dukla měla a má dlouhou řadu vynikajících sportovních osobností. Které z těchto legend se vám zapsaly do mysli?

Nejvíc Emil Zátopek, to byl můj atletický vzor s heslem: „Když atlet šidí, tak šidí sám sebe.“ To bylo takové moje velké dobrozdání. V knize o této osobnosti jsem četl, jak utekl z nemocnice na trénink. Podobné příhody ve mně zanechávají vždy silný dojem. Samozřejmě i současní vrcholoví sportovci, například desetibojaři, jsou pro mě velkou inspirací a motivací. Z Dukly se znám osobně s parašutisty a hlavně cyklisty.

Jaký máte vztah k armádnímu sportu?

Jsem velký patriot a zastánce armády a stejně tak i Dukly. Vždy bylo pro mě ctí oblékat a nosit teplákovou soupravu se žlutými lampasy. Používám ji dodnes, protože pro mě je to opravdu srdeční záležitost, budí to ve mně jakousi hrdost vůči armádnímu sportu, který se může pochlubit vynikajícími výsledky. Vím, že dřív, když byla vojenská základní služba, tak podmínky pro získávání sportovců byly pro Duklu snazší, armáda měla možnost si vybrat, takže úspěchy se samozřejmě očekávaly. Hovořil jsem o nich i s náměstkem ministra školství, mládeže a tělovýchovy Kocourkem, který souhlasil, že armádní sport má opravdu nadstandardní výsledky a přislíbil mně, že to při rozdělování peněz zohlední.

Pane náměstku, situace v současnosti není jednoduchá. Vy jste naznačil před šéftrenéry, že se Dukla rušit nebude, ale samozřejmě i armádní sport může postihnout nějaká restrikce. Co byste vzkázal našim sportovcům, trenérům a ostatním funkcionářům, kteří zabezpečují armádní sport?

Celé mé oddělení má zhruba desetiprocentní pokles, který se samozřejmě dotkne

Text: Jaroslav Priščák a Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková a archiv Michaela Hrbaty

Ve středu 21. července 2010 jmenoval ministr obrany Alexandr Vondra náměstkem ministra obrany Michaela Hrbatu. Je zodpovědný za personalistiku a od 1. září 2010 za armádní sport.

potřebuje finanční podporu

i armádního sportu. Není to však proto, že bych chtěl sport nějak omezovat nebo zmenšovat, ale jak jste říkal, celá ta situace ve společnosti je velmi složitá. Peněz je opravdu málo, což se pravděpodobně dotkne i armádního sportu. Především snížením počtu zaměstnanců o deset procent, což je jistě poměrně významné množství, ale určitě nejde o tragédii. Věřím, že Dukla časem zase dostane zpátky své možnosti, jen jak se armáda z těch rozpočtových škrtů a problémů vymaní. Nyní se připravujeme na velké systémové změny v celé armádě, aby se nám nestávalo, že budeme na pokraji finančních sil, na němž se armáda v současné době nachází. Chápu, že bez státní finanční podpory se špičkový sport provozovat nedá. Představa, že nám sport bude někdy vydělávat, je samozřejmě scestná. Pokud chceme mít úspěšné sportovce, tak nás to bude stát peníze.

Díky štafetě a Martině Sáblíkové byla Dukla úspěšná na ZOH ve Vancouveru. V Pekingu na LOH ze šesti medailí vybojovala díky Špotákové, Kosteleckému, Synkovi a Volfovi se Štěpánkem čtyři cenné kovy. Blíží se XXX. LOH v Londýně. S jakým výsledkem armádních sportovců byste byl spokojený?

To, co předvedla Martina ve Vancouveru, bylo fantastické, až šel mráz po zádech a tlačily se slzy do očí, protože to je něco úžasného, co skvěle zviditelňuje Českou republiku. Každou medaili považuji za velký úspěch. Nejde jen o lásku ke sportu, ale každý, kdo chce něco dokázat, musí také hrozně dřít. Tělo musí být dohnáno do extrémů, aby mohlo dosáhnout vrcholných výkonů, což není vůbec jednoduché. Sportovci do této obrovské dřiny dávají kus svého zdraví a tím i kus svého života, protože všechny ty výsledky se na jejich kondici projeví. Zátěž je naprosto extrémní, na klouby, na svaly, na úpony, prostě na všechno. Navíc vrcholový sport jde pořád kupředu, zátěž na to tělo a připravenost je pořád větší a náročnější. Věřím, že i v Londýně budeme mít opět dost želízek v ohni a dosáhneme podobných výsledků jako v Pekingu. Avšak i z vlastních zkušeností nikdy neříkám: ty musíš udělat medaili, my to od tebe čekáme. Pro sportovce je totiž tento požadavek psychicky hrozně zatěžující. Já neočekávám od nikoho nic, ale věřím tomu, že každý dosáhne takových výsledků, na které je připraven. Sport je taky trochu o štěstí, nejen o fyzické zdatnosti a psychické odolnosti, protože přihodit se může cokoliv nepříjemného, především pak zdravotní indispozice. Když jsem viděl Báru Špotákovou, jak i s bolavým loktem dosáhla neuvěřitelného triumfu, tak se mi rozbušilo srdíčko a řekl si, že zase ta Dukla něco ukazuje. Není to jen o problémech, které jsou v armádě, ale i o tom, že dokážeme hrdě hájit sport a dokážeme se připravit na takové výsledky. Ve sportu je všechno vidět, zatímco když se něco nepovede v armádě, tak se to dá ututlat. Proto mám nejraději sporty, v nichž se předvedené výkony dají změřit stopkami či metrem, což bohužel neplatí třeba u krasobruslení.

Pane náměstku, myslíte si, že vrcholový sport je přínosem pro dnešní společnost?

To je velmi těžká otázka, protože sport je přece jen zábavou a měl by být pro každého člověka spíš relaxační záležitostí. Proto by měl každý nějaký druh sportu pěstovat, neboť je to velmi důležité pro zdravotní stav celého obyvatelstva. To, že nám přibývá obézních lidí, nemocných s cévními a kardiovaskulárními problémy, to je samozřejmě důsledek toho, že sport je tak trošku obecně na vedlejší koleji. A zda je vrcholový sport pro lidi důležitý? Samozřejmě že lidé jsou velmi soutěživí, rádi se na sport dívají, i když nejsou sami schopní takových výsledků dosahovat. Už kdysi za dob gladiátorů se lidi chodili dívat na závody či olympijské hry, které mají tradici a bohatou historii. Člověk má touhu dosahovat těch nejlepších výsledků a dostat ze sebe maximum. Kdyby nebyl vrcholový sport, tak nezjistíme, kdo je nejlepší, což by mnoha lidem chybělo. Touží po dosahování vynikajících výsledků a met, které se pořád posouvají.

Určitě lidi zajímají závody z MS, ME a samozřejmě z OH, což souvisí s jejich sledovaností.

Sledovanost zimní olympiády v televizi byla skoro neuvěřitelná. Lidem nevadilo, že to bylo v Kanadě, takže měli trochu problém s časovým posunem. U mě ve firmě si dokonce někteří brali dovolenou, aby jim neunikly některé zajímavé soutěže a nemuseli ráno do práce.

Co byste řekl závěrem?

Dukla byla, je a musí zůstat prestižním sportovním klubem v České republice. Její úspěchy jsou nejen vizitkou armádního sportu, ale celého státu, protože je dosahujeme na mezinárodní půdě, v soubojích s vynikajícími zahraničními sportovci. A pokud má špičkovému sportu někdo pomáhat, tak armáda musí být jedním z nich. Je to tradice, jež má i v současnosti v reprezentaci republiky své stálé a pevné místo.

rozhovor

Špotáková: BRONZ Z BOLESTI

Solidních sedm finálových účastí a jednu medaili přivezli atleti Dukly z evropského šampionátu v Barceloně. Bronzový úspěch oštěpařky Barbory Špotákové byl vykoupen útrpným bojem navzdory vážně zraněnému lokti. V napínavém finále nakonec prohrála jen s Němkami Lindou Stahlovou a Christinou Obergföllovou.

Bolestivá grimasa v tváři Barbory Špotákové po vítězném hodu na mítinku v Monaku to všechno odstartovala. Pouhé dva týdny před finálovým bojem na mistrovství Evropy si reprezentantka natáhla loketní vaz. Ve zběsile ubíhajícím čase před začátkem šampionátu se početný tým lékařů a fyzioterapeutů snažil dát bolavé místo dohromady.

„Pořádně nevím, jestli to vůbec půjde," řekla Špotáková jen dva dny před startem kvalifikace na vojenském letišti v pražských Kbelích.

V kvalifikaci se ale Špotáková trefila hned prvním hodem do dálky 65,56 metru a trochu si oddechla.

„Musím říct, že tak velký bobky jsem před velkým závodem dlouho neměla," ulevila si Špotáková svérázně.

Ve finále zase dala všechnu sílu do prvního pokusu a výkonem 65,36 metrů vedla. Na útok Němek Stahlové a Obergföllové ale už reagovat nemohla. Opět však prodloužila svou impozantní sérii, od roku 2006 z vrcholného závodu sezony vždy přivezla medaili.

„Jsem s tím ještě víc spokojená než po závodě," líčila Špotáková den po finále, když se s bronzem vracela ze slavnostního vyhlášení. „Když si vezmu, jak jsem po tom Monte Carlu nemohla pravou rukou ani otevřít dveře... Myslím, že největší úspěch je ta kvalifikace, to byl krásný hod. Škoda, že to nepřišlo ve finále."

Špotáková sezonu dokončila ve velkém stylu, vyhrála v Londýně a druhým místem při finále v Curychu si pojistila vítězství ve své disciplíně v premiérovém ročníku Diamantové ligy. Poté oznámila, že její přípravu pro rok 2011 už bude řídit trojnásobný olympijský šampion Jan Železný, který ve funkci jejího osobního trenéra vystřídá Rudolfa Černého.

V Barceloně se výtečně předvedl také půlkař Jakub Holuša, který přes zaváhání v rozběhu nakonec dospěl až k pátému místu ve finále. K bronzu mu scházelo jen 23 setin sekundy a zopakoval úspěch z březnového halového mistrovství světa v Dauhá, kde také doběhl pátý.

Se stejnou příčkou naopak nebyl úplně spokojený výškař Jaroslav Bába, který zažil průměrnou sezonu.

„Je to paběrkování. Už bych taky chtěl nějakou motivaci jako medaili," řekl Bába.

Šampionát se vůbec nevydařil oštěpařům Vítězslavu Veselému a Petru Frydrychovi, kteří odjížděli na šampionát s kvalitními výkony z první poloviny sezony. V Barceloně oba těsně postoupili z kvalifikace, ale do užšího finále už neprošli.

„Zklamání je veliký, ale zkusím si z toho vzít poučení," sliboval Frydrych.

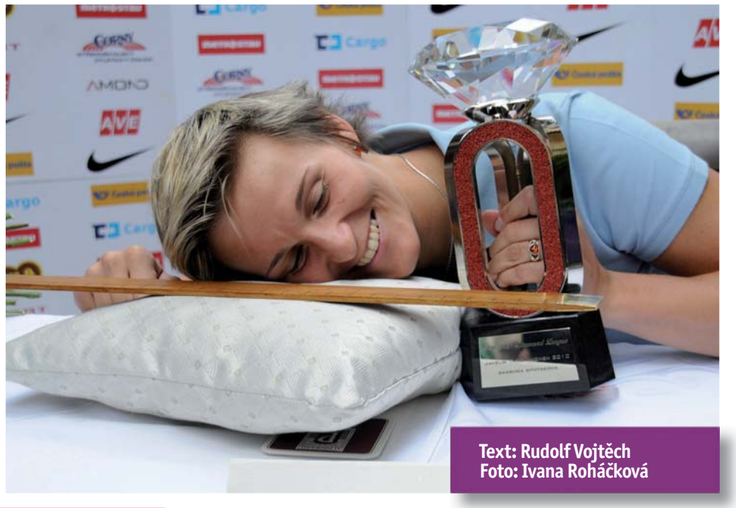

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

mistrovství evropy

Železný chce dát Špotákové KLID A SEBEDŮVĚRU

Že se velké přestupy dějí jenom ve fotbale? Omyl. Když uprostřed srpna Barbora Špotáková oznámila, že přestupuje do skupiny trenéra Jana Železného, odjistila tím nálož nejvyššího kalibru. Zrodilo se spojení dvou klenotů české atletiky, olympijských vítězů a světových rekordmanů.

Legendární oštěpař Železný věří, že nová spolupráce přinese plody. „Na tu spolupráci se moc těším, i když je mi jasné, že to nebude jednoduché," přiznal nejslavnější oštěpař světové historie.

V čem můžete své nové svěřenkyni nejvíc pomoci? Barbora Špotáková hovoří o technice...

První věcí je klid a sebedůvěra, že může být nejlepší, že pro to má všechny předpoklady, protože ona nejlepší je. Musíme dbát, aby byla zdravá, a s tím souvisí i technika. Bylo by nesmyslné bourat všechno, navážeme na to, co jí vyhovovalo. Potřebuje běhat, tomu věří, další prvky přijdou. Chce to i víc rehabilitace a spolupráce s dalšími odborníky.

Kromě Špotákové k vám přechází také talentovaný Jakub Vadlejch. Konzultoval jste jejich začlenění do skupiny s vašimi svěřenci Frydrychem, Veselým a Klimešovou?

Oni to pochopitelně věděli jako první, v tom není problém. Kuba s klukama komunikuje už dlouho, vyhovují si. A Bára je veličina, oni ji hrozně berou. Sama ví, že kluky může tlačit dopředu, zároveň oni budou pomáhat jí, aby zůstávala na stupních.

Špotáková se vyjádřila ve smyslu, že to teď bude náročné pro vás oba, protože při spojení dvou světových rekordmanů může veřejnost očekávat, že bude házet pětasedmdesát metrů. Bude to pro vás těžké?

Ve sportu je to úděl. Bára se dostala na absolutní vrchol, když nevyhraje, tak se to bere, že to moc dobrý výsledek není, znám to z vlastních zkušeností. Ale nebojím se toho. Kdybych se bál, nemohl bych dělat trenéra, který je logicky pod tlakem – vlastním i mediálním. Jenže když trénujete takové špičky, nic s tím nenaděláte. Věřím jim, vybral jsem si je nebo si oni vybrali mě. A taky věřím, že díky Báře a těmhle lidem se brzy začne říkat, že český oštěp je naprostá špička.

Nemáte obavy, že vzbudíte dojem, že v Dukle přetahujete závodníky od jiných trenérů?

Ani z toho strach nemám, můžu se každému podívat do očí. Bára i Kuba za mnou přišli sami, chtěli zkusit něco nového, ale nechtěl jsem, aby se to řešilo v sezoně. V tom jsem naprosto klidný. S Rudou Černým, jejím dosavadním trenérem, jsem se o tom nebavil, není dobré o něčem takovém mluvit, dokud se závodí. Pro Rudu to bylo těžké, chápu to a dokážu si to představit. V takové situaci jsem nikdy nebyl, ale to neznamená, že se v ní nikdy neocitnu. Svým závodníkům jsem vždycky říkal – kdybyste měli pocit, že něco nefunguje, ven s tím. Tím ale nechci říct, že mezi Bárou a Rudou bylo něco špatně. Rudy si nesmírně vážím, za jedenáct let s Bárou dokázal něco velkého. Tak úspěšný trenér tady dlouho nebyl.

1/ Barbora Špotáková, Jan Železný, Jarmila Klimešová, Jakub Vadlejch, Petr Frydrych a Vítězslav Veselý

Text: Jiří Jakoubek
Foto: Ivana Roháčková

atletika

veslování

Medailový výlov z generálky korunoval Synek zlatem

Novotou se leskne vodácká dráha v portugalském Montemor-o-Velho, dějišti mistrovství Evropy veslařů, které se konalo 9.–12. září 2010. A leskne se také zlatá medaile, kterou si odsud přivezl skifař Ondřej Synek. Na mistrovství Evropy běžně nestartuje, ale tentokrát účast přivítal. Rozjížďku na mistrovství světa, které se tentokrát uskuteční na Novém Zélandě, totiž pojede až 1. listopadu. „Ujistil jsem se, že jsem na dobré cestě," tvářil se Synek spokojeně po návratu.

Jaké to je, být mistrem Evropy?

Paráda. Při premiéře obnoveného šampionátu kontinentu v roce 2007 jsme sice vyhráli na osmě, ale tuhle skifařskou medaili jsem ještě neměl.

Finálový závod jste vyhrál rozdílem třídy, to vás šampionát zastihl v takové pohodě?

Zkraje to úplně v pohodě nebylo, v rozjížďce mě porazil Estonec Endrekson. Nečekal jsem, že to tak napálí, zaskočil mě. Potom jsem si ale řekl, že nemá cenu se s ním rvát, když postupují první dva, lepší bylo šetřit síly na semifinále. Pak už to šlo, jezdil jsem si podle svého a dařilo se. Endrekson chtěl nástup zopakovat i ve finále, ale už jsem se nedal.

V součtu se třemi díly Světového poháru jste letos ještě neprohrál žádný závod. Napovědělo vám to něco?

Dva měsíce jsem nezávodil, naposledy při finále Světového poháru v Luzernu, a důležité je zjištění, že forma se nevytratila. Nikam neodešla! (úsměv) Jsem na dobré cestě, teď to ještě pohlídat do mistrovství světa na Novém Zélandu. Rozjížďky na přehradním jezeře Karapiro máme 1. listopadu, finále je sedmého.

Další evropské medaile přivezla skifařka Mirka Knapková (stříbro) a dvojskif se čtyřkou bez kormidelníka (bronzy). Kterou z nich vyzvednout?

Všechny! Mirka znovu proháněla skifařskou královnu Karstenovou Chodotovičovou z Běloruska, a dvojskif Jirka, Vitásek mile překvapil, v silné konkurenci byli kluci jen o setinu třetí a zajeli dosud nejrychlejší český čas 6:13. A stejně tak čtyřka Horváth, Bruncvík, Doleček, Gruber. Ještě sto metrů před cílem byli druzí, ale pak chytili kraba. Škoda, že neměli formu v Luzernu, kde šlo o nominaci – teď ji mají, ale už je pozdě. Tak si aspoň spravili chuť.

Jenže veřejnost má sklon mistrovství Evropy podceňovat, možná proto, že kormidlovaná dvojka Makovička, Houska – Hejdušek skončila třetí ze tří posádek…

Ale to byl vložený závod v neolympijské disciplíně, a v takových se medaile nerozdělovaly. Na olympijské dvojce bez kormidelníka pak kluci skončili osmí. Ale je pravda, že dosud si největší hvězdy po mistrovství světa dávaly pauzu a mistrovství Evropy bylo šancí spíš pro druhou vlnu. Jenže teď celý kontinent až na Angličany pojal šampionát jako generálku na mistrovství světa, byly to hodně dobře obsazené závody.

A co vaše disciplína? Chyběl Angličan Campbell, dvojnásobný olympijský vítěz Tufte z Norska nastydl a nenastoupil k semifinále… A kde zůstal Němec Hacker?

V létě si zlomil žebro a na Nový Zéland nepojede – namísto něj tam bude mladý Schulze, který teď skončil třetí. S Campbellem a Tuftem samozřejmě musím počítat, a taky s domácím hrdinou Drysdalem, několikanásobným mistrem světa. Co mám zprávy, na Novém Zélandu vzhlížejí k finále skifu jako k závodu roku, moc se na to těším.

Text: Jiří Jakoubek
Foto: Ivana Roháčková a Silvia Šúrová

VÝSLEDKY armádních sportovců na ME ve veslování:

Skif:
1. Synek (ČR) 6:47,96

Dvojskif:
3. Jirka, Vitásek (ČR) 6:13,57

Čtyřka bez kormidelníka:
3. ČR (Horváth, Bruncvík, Doleček, Gruber) 5:54,09

Dvojka s kormidelníkem:
3. ČR (Makovička, Houska, kormidelník Hejdušek) 7:53,44.

Čtyřka bez kormidelníka lehkých vah:
7. ČR (O. Vetešník, J. Vetešník, Vraštil, Kopáč) 6:06,01

Párová čtyřka:
7. ČR (Andrle, Ouředníček, Basl, Burzla) 5:58,18

Osmiveslice:
7. ČR (Handlovič, Pilc, Koloc, Szabó, Srna, Běhal, Klang, Melichar, korm. Šuma) 5:47,93.

Dvojka bez kormidelníka:
8. Makovička, Houska (ČR) 6:42,68.

1/ Bruncvík, Doleček, Horváth a Gruber
2/ Ondřej Synek – mistr Evropy
3/ Ondřej Synek
4/ Petr Handlovič, Jan Pilc, Jakub Koloc, David Szabó, Jiří Srna, Karel Běhal, Matyáš Klang, Petr Melichar, korm. Martin Šuma

5/ Jan Andrle, Petr Ouředníček, Martin Basl, Petr Buzrla
6/ Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč, Ondřej Vetešník, Jan Vetešník
7/ David Jirka a Petr Vitásek
8/ Michal Horváth, Milan Bruncvík, Milan Doleček ml., Jan Gruber
9/ Jakub Makovička, Jakub Houska

mistrovství evropy

Dvakrát bronzový čtyřkajak

Česká kanoistika má trumf pro olympijské hry v Londýně. Posádka reprezentačního čtyřkajaku na 1 000 metrů během letošní sezony změnila složení, překonala osobní spory a má na kontě medailové výsledky. Čtveřice Ondřej Horský, Jan Souček, Daniel Havel a Jan Štěrba nejdřív obhájila bronz na mistrovství Evropy ve španělské Trasoně a potom získala svou první medaili i na světovém šampionátu. V Poznani v těsném závodě opět vybojovala bronz.

Poprvé po čtyřech letech se kanoisté vraceli z mistrovství světa s medailí, a navíc v olympijské disciplíně. O velký úspěch se postaral čtyřkajak složený ze tří zkušených borců a talentovaného nováčka. Aby tým uspěl, musel si ale nejdřív ujasnit své ambice. Háček Ondřej Horský a zadák Jan Štěrba totiž měli solidní šance také na deblkajaku.

„Ondra si myslel, že měl jet debla. Kluci se kvůli tomu malinko pohádali," líčil reprezentační trenér Martin Doktor. „Zaplaťpánbůh, že se to nakonec zkonsolidovalo. Medaile je špičková. Ondra je malinko komplikovaná osobnost. Ale když je přesvědčený, že je to tak správně, je v lodi extrémně účinný."

Takový problém česká kanoistika dlouho neměla. Na olympijské trati naposledy získaly medaili Jana Blahová s Michalou Mrůzkovou, které dojely v roce 2006 na deblkajaku na 500 metrů stříbrné. Tentokrát se rýsovala naděje hned ve dvou disciplínách.

Všechno začalo na jaře, kdy se v nominačním závodě na singlkajaku nedařilo dosavadnímu členovi čtyřkajaku Janu Andrlíkovi. Při závodě Světového poháru ve Vichy pak dojel český čtyřkajak až šestý. Bylo jasné, že je čas na změnu.

„Ten závod byl pocitově špatný. Věděli jsme, že je potřeba na tom zapracovat, nebo zkusit něco změnit," říká Jan Štěrba. „Jsme lidi. Není to tak, že když se jeden člověk vyhodí, je nám to jedno. Ale takový je sport. Nikdo nemá nic předplaceného. Že se vzal Dan Havel, se ukázalo jako dobrý krok."

Pozici v lodi si místo Andrlíka vybojoval Daniel Havel, který letos zažíval první sezonu mezi dospělými po přechodu z juniorské kategorie.

„Na začátku sezony jsem si to vůbec nepředstavoval," vzpomíná Havel. „Když jsem šel do testování, říkal jsem si, že můžu jenom získat. Šel jsem do toho s klidnou hlavou a vyjel jsem si to. Je to úžasný!"

Havel, o kterém trenér Doktor mluví jako o výrazném talentu, přinesl do lodi drajv a na červencovém mistrovství Evropy ve španělské Trasoně si nově složená posádka hned připsala první úspěch.

Výprava měla přitom cestou do Španělska potíže. V Paříži jí o pět minut uletělo přímé spojení do Asturias, takže tým pokračoval delší cestou přes Madrid. Do hotelu sportovci dorazili pozdě v noci a zjistili, že jim chybí část zavazadel a hlavně pádla.

Čtyřkajak ale o formu nepřišel. Ve vyrovnaném finále rozhodl výtečným finišem, v kterém za sebou o 256 tisícin sekundy nechal Slováky. Rychlejší byli jen vítězní Němci a druzí Maďaři. Na šampionátu se však blýskl i deblkajak Horský–Štěrba, který dojel pátý. A dilema bylo na světě.

Lídr posádky Ondřej Horský prosazoval, aby na srpnovém mistrovství světa v Poznani dostal šanci deblkajak.

„V deblkajaku jsem měl větší ambice," připouští Horský. „Musel jsem se tím trošku prokousat. Pro mě to bylo velké zklamání. Chtěl jsem jít za co nejlepším výsledkem."

Vedení týmu však vzhledem k olympijským vyhlídkám upřednostnilo čtyřkajak. Pro početnější loď bude příští rok na mistrovství světa v Szegedu nejsnadnější cesta pro získání místa na olympijských hrách v Londýně.

„Jde o to, aby si všichni uvědomili, že nebudou nic, dokud nebudou na olympiádě. A nejpřímější cesta je ve čtyráku, postupový klíč je v ní nejlepší," vysvětluje Martin Doktor.

Jan Štěrba, zadák čtyřkajaku i deblkajaku, se z těchto důvodů rozhodl upřednostnit početnější loď.

„Olympiáda je motivace, hlavní cíl," líčí Štěrba. „Snažím se všechno směřovat, abychom se na olympiádu dostali. Proto se veškeré úsilí motá kolem čtyřkajaku. Potřebovali bychom, aby na olympiádu jelo co nejvíc lidí. A ve čtyřkajaku je největší šance. S Ondrou bychom na tom byli v deblu minimálně stejně dobře. Bohužel to ale nešlo kombinovat. Chtěli jsme, aby se do čtyřkajaku zapracoval Dan a i čtvrtý člen měl motivaci."

Po těžkém rozhodování mimo loď pak posádka čtyřkajaku neměla snadnou cestu ani na samotném mistrovství světa v Poznani. V semifinálové jízdě byla na pokraji vyřazení, ale nakonec postup před Slováky a Maďary uhájila. V dramatickém finále se pak posádka seřadila do medailové linie za jasně vedoucími Francouzi. A nakonec o pouhých 12 setin sekundy vybojovala před Němci svůj první světový bronz.

„Říkal jsem si, že můžeme být osmí, devátí, protože jsme se do finále dostali jen taktak," připustil Jan Souček. „Ale pak jsem se v hlavě rozhodl, že máme na medaili. Člověk musí bojovat. Nesmí do toho jít zlomenej, že bude šestej. A pak se to povede. Mám obrovskou radost. O medaili z mistrovství světa člověk pořád snil."

Historický úspěch nechal zapomenout na minulé spory. Úspěšná loď dokázala, že má směrem k olympiádě v Londýně nadějnou budoucnost.

„Finiš byl hrozně těžkej. Jen jsem si říkal, že to tam musím nějak domlátit. Na hrudníku jsem byl hodně propálenej," ulevil si v cíli Ondřej Horský. „Ale měl jsem neuvěřitelnou radost. S deblem jsem měl hodně velké ambice, ale je vidět, že i čtyrák je dobrej. Medaile je něco úžasnýho."

Trenéra Martina Doktora úspěch čtyřkajaku potěšil, zároveň ale litoval, že v olympijských disciplínách už se jiná česká loď do finále nedostala.

„V čtyřkajaku vidím posádku, která by mohla táhnout celý tým a která zajistí olympiádu. Ale já bych potřeboval ještě další disciplíny, což se nám nepovedlo. Nějaký kousek k tomu vždycky chyběl," hodnotí Doktor.

Výsledky na ME:
3. místo čtyřkajak 1 000 m Ondřej Horský, Jan Souček, Daniel Havel, Jan Štěrba
5. místo deblkajak 500 m Ondřej Horský, Jan Štěrba
5. místo kajak 5 000 m Jan Souček
8. místo kajak 5 000 m Anna Adamová

Výsledky na MS:
3. místo čtyřkajak 1 000 m Ondřej Horský, Jan Souček, Daniel Havel, Jan Štěrba

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

Ondřej Horský, Jan Souček, Daniel Havel, Jan Štěrba

Třikrát armádní světové zlato

cism

Slavnostním nástupem bylo 2. července 2010 na stadionu Juliska zahájeno 41. mistrovství světa CISM v moderním pětiboji v Praze a Poděbradech. Česká armáda vstoupila do CISM, tedy Mezinárodní rady vojenského sportu, v roce 1991, a to, že patří mezi její aktivní členy, dokazuje, že mistrovství světa v moderním pětiboji se pořádá v České republice už potřetí. Armádní šampionát, do kterého se přihlásilo jednapadesát sportovců ze třinácti zemí (Bělorusko, Brazílie, Itálie, Korea, Litva, Lotyšsko, Německo, Polsko, Rakousko, Švýcarsko, Ukrajina, USA a pořádající Česká republika), zahájil podplukovník Walter Borghino, člen výkonného výboru Rady CISM.

Celkem pět medailí, stejně jako je disciplín v moderním pětiboji, získali čeští armádní reprezentanti – třikrát armádní světové zlato, jednou stříbro a bronz.

Z premiérového titulu v individuálním závodě se radoval rotmistr David Svoboda a navázal tak na předchozí triumfy Michala Sedleckého (2005) a Libora Capaliniho (1999). Ziskem 5 900 bodů obsadil první místo před druhým rotmistrem Ondřejem Polívkou (5 764), třetí doběhl korejský reprezentant Kim Te-san (5 760), pátý do cíle dorazil další český závodník z ASC Dukla praporčík Michal Michalík (5 720), sedmý kapitán Libor Capalini (5 672). Čtrnáctý skončil rotmistr Michal Sedlecký (5 568) a praporčík Martin Dvořák patnáctý (5 560).

DAVID SVOBODA: Dvojnásobný armádní mistr světa

Český armádní tým v sestavě rotmistr David Svoboda, kapitán Libor Capalini a praporčík Martin Dvořák obsadil po součtu bodů první místo v soutěži družstev. Sedmatřicetiletá legenda moderního pětiboje Libor Capalini ziskem této zlaté medaile završila svoji úspěšnou pětibojařskou kariéru.

Bronzový z finále letošního Světového poháru pětadvacetiletý rotmistr David Svoboda nastupoval do soutěže s ambicemi stát se šampionem armádního závodu. „Chci potvrdit svoji druhou pozici ze světového žebříčku, první Marosi tu není. Takže chci vyhrát," hlásil na tiskové konferenci Svoboda. A jak hodnotil své vystoupení? „Se závodem jsem maximálně spokojený. Úvodní šerm jsem vyhrál, když jsem nad svůj standard 900 bodů přidal 150, a v plavání jsem útočil na osobní maximum. Po jízdě na koni jsem byl trochu zklamaný, parkúr šel zajet lépe. A pes, který mi vběhl do cesty? Trochu mě polekal. Toho psa dokonce znám. Lekl jsem se víc než kůň, ale na to bych se nevymlouval." Do závěrečné kombi disciplíny (běh spojený se střelbou) vybíhal se ztrátou sedmi sekund na vedoucího Michala Michalíka, ale už po druhé střelbě suverénně vedl. „Radši jsem se zaměřil na střelbu než na rychlost běhu." Díky bezchybným patnácti přesným zásahům doběhl do cíle s půlminutovým náskokem na Ondřeje Polívku.

Družstva: 1. Česko 17 132 body, 2. Korea 17 044, 3. Itálie 16 716.

Text a foto: Ivana Roháčková

LUCIE GROLICHOVÁ: První historický bronz

Druhý den zopakovaly v soutěži družstev výsledek mužů ženy, když český armádní tým ve složení praporčice Lucie Grolichová, rotmistryně Natálie Dianová a praporčice Sylvie Černá rovněž získal zlato. Dvaatřicetiletá Grolichová nejdříve získala bronz v pořadí jednotlivkyň a vybojovala tím vůbec první ženský cenný kov na armádním MS. České pětibojařky byly přijaty do armády teprve minulý rok díky vynikajícím výsledkům právě na ME a MS.

Loňská mistryně světa i Evropy ze štafet praporčice Lucie Grolichová zahájila závod skvělým vítězstvím v šermu (22 vítězství:6 proher). Při plavání ji sice technická komise penalizovala 40 trestnými body (10 sekundami) za ulitý start, přesto do parkúru nastupovala jako poslední, tedy jako nejlepší závodnice po dvou disciplínách. Jízdu na koni zvládla bez chyby s plným počtem bodů. Do závěrečné kombinované disciplíny tak vybíhala z první pozice se šestnáctisekundovým náskokem na stříbrnou z OH 2004 Rublevskou. Ta ji předběhla už na druhém kilometru a při poslední střelbě se před ni dostala i druhá Brazilka Marquesová.

Rotmistryně Natálie Dianová obsadila 4. místo a praporčice Sylvie Černá mezi patnácti pětibojařkami 9. pozici.

Družstva: 1. Česko 15 372 body, 2. Ukrajina 14 844, 3. Brazílie 14 824.

LIBOR CAPALINI: Končím na vrcholu

Při nedělním medailovém ceremoniálu se rozloučil se svou bohatou sportovní kariérou bronzový medailista z olympijských her v Aténách a mistr Evropy z roku 2002 Libor Capalini.

V sedmnácti letech se začal Libor Capalini, do té doby plavec, věnovat modernímu pětiboji. Do Dukly přišel v roce 1994 a stal se prvním moderním pětibojařem Dukly Praha. Armádní mistrovství světa v Praze byl jeho poslední závod.

„Je to tak. Čas se nedá zastavit, a proto jsem se rozhodl, že závod v Praze bude posledním v mé profesionální kariéře. Můj konec je definitivní," uvedl armádní mistr světa z roku 1999 kapitán Libor Capalini a doplnil: „Jsem rád, že to bylo právě v Praze, před rodinou, známými a kamarády."

Držitel osmnácti medailí z velkých světových soutěží v ASC DUKLA zůstává. „Na Julisce budu připravovat skupinu mladých pětibojařů a kromě toho mám rozjetý projekt zaměřený na spolupráci s plaveckými kluby ve Středočeském kraji. Rád bych, aby měl moderní pětiboj v budoucnosti pokračovatele," naznačil Capalini své plány do budoucna.

Na šampionátu mu naposledy zahráli českou hymnu, v soutěži družstev se svými body podílel na titulu armádních mistrů světa a nebyl daleko ani od individuální medaile. Na střelnici v závěrečné disciplíně sestřelil napoprvé všech patnáct terčů, ale ve finiši to stačilo „jen" na sedmé místo. „Končím na vrcholu, tak jsem si to představoval," usmíval se spokojený Capalini.

David Svoboda PĚTIBOJAŘSKÝM MISTREM EVROPY

Od 15. do 20. července 2010 bojovali v maďarském Debrecínu nejlepší pětibojaři o medaile z evropského šampionátu. Čeští moderní pětibojaři opět potvrdili, že patří mezi špičku a přivezli dva cenné kovy.

Zlatou medaili v soutěži jednotlivců získal David Svoboda. Na nejvyšší příčku se propracoval především díky bezchybné střelbě a famóznímu běhu, do něhož startoval jako jedenáctý. V posledním kole tříkilometrového běhu ani na sekundu nezapochyboval, že by se nestal mistrem Evropy. „Věděl jsem, že ztrácím na první místo 48 sekund a jsem na hranici desítky. U mě je to tak, že pokud je ztráta do minuty, vždy jsem díky běhu schopný promluvit do bojů o medaile, případně je získat," radoval se v cíli Svoboda, kterého nezlomil ani nezdar na koni. V této disciplíně skončil až 34., tedy třetí od konce.

David Svoboda je momentálně mezi pětibojaři zřejmě nejkomplexnějším – nejlepším a nejrychlejším střelcem i běžcem. Svým triumfem navázal na loňský úspěch Ondřeje Polívky a osm let staré zlato Libora Capaliniho.

Další duklák Michal Sedlecký obsadil deváté místo, Ondřej Polívka skončil dvanáctý a Michal Michalík sedmadvacátý.

1/ Natálie Dianová
2/ Ondřej Polívka
3/ Lucie Grolichová

Text a foto: Ivana Roháčková

V družstvech vicemistrem

Svoboda, společně s Michalíkem a Polívkou, navíc přidal ke zlatu stříbrnou medaili v soutěži družstev se stejným bodovým ziskem jako Němci. O jejich celkové výhře po dlouhém dohadování nakonec rozhodlo vítězství v šermu. „Samozřejmě je nám líto, že to není zlato. Zvlášť když šlo o tak vyrovnaný závod. Dvě zlata by byla krásná," zalitoval mistr a vicemistr v družstvech.

Štafeta mužů se kvalifikovala na MS

V poslední den soutěže ještě nastoupil David Svoboda s Ondřejem Polívkou a Janem Kufem k pětibojařské štafetě. Českému triu se, bohužel, nepodařilo obhájit loňský bronz a skončilo pouhých šest sekund za medailí, ale s nominací na MS v Číně. V prvních třech disciplínách (šermu, plavání a jízdě) obsadil český tým shodně třetí místa a do kombinace vybíhal z druhé příčky, osm sekund za Maďary. David Svoboda na prvním úseku potvrdil formu, štafetu vytáhl během krátké doby na čelo a s náskokem předával Janu Kufovi, devatenáctiletému juniorovi, který absolvoval svůj premiérový závod na takové úrovni. Ten se hned na první střelbě trápil, neunesl tíhu zodpovědnosti a propadl se na osmé místo. Téměř zázrak se podařil poslednímu ve štafetě Ondřeji Polívkovi, který skvěle zastřílel a neustále se posouval vpřed až těsně pod stupně vítězů. „Po druhé střelbě jsem ještě doufal, že bych to mohl na medaili dotáhnout, ale bohužel. V závěru už mi chyběly síly," zhodnotil svůj pokus o medaili Polívka. Zvítězili domácí Maďaři před Polskem a Litvou.

Nebezpečný pád z koně ve štafetě žen

Na mistrovství Evropy závodily i ženy. Reprezentantky Dukly Praha Natálie Dianová a Lucie Grolichová obsadily ve finále mistrovství Evropy 14. a 23. místo, když jejich závod ovlivnila průtrž mračen s bouřkou, která se nad Debrecínem prohnala pár minut před tím, než měly obě závodnice vstoupit do jízdy na koni. Po padesátiminutové pauze pak absolvovaly parkúr za velmi obtížných podmínek.

V soutěži družstev Dianová, Grolichová a Lenka Bilková obsadily až osmou příčku. Bilková se totiž neprobojovala do finále a do soutěže se jí počítaly jen body ze tří disciplín z kvalifikace, v níž se nejezdí parkúr.

Nejlépe, a to na pátém místě, se moderní pětibojařky Sylvie Černá, Natálie Dianová a Lucie Grolichová umístily v závodě štafet. O medaili je nakonec připravil velmi nebezpečný pád z koně Sylvie Černé. „Byl to obr vysoký. Jmenoval se Arpád, už jeho jméno bylo předzvěstí pádu. Ke své výšce měl ještě přední nohy jak hokejky a neustále škobrtal. Asi pět minut před zahájením závodní jízdy škobrtl tak, až mě vyhodil ze sedla," popsala Černá. Na koně jí hned nahodili a svůj parkúr zvládla skvěle, bez chyby. Otřes po pádu se ale projevil v poslední disciplíně. I přesto, že byly Češky před kombi disciplínou na prvním místě a vybíhaly s náskokem devíti sekund před Maďarkami, nestačilo to. Hned v prvním kole běhu začala Černá ztrácet, necítila se dobře, špatně se jí běželo a jen stěží svůj úsek doběhla. Na posledním úseku běžící Dianová, dle vývoje situace a nemožnosti zasáhnout do medailových bojů, dostala pokyn od trenéra šetřit se na juniorské mistrovství světa.

Mezi osmi týmy tak česká štafeta žen skončila na pátém místě. Závod vyhrály Maďarky.

Ve dnech 2. až 7. září 2010 se v Číně uskutečnil co do podmínek zřejmě nejhorší světový šampionát. Moderní pětibojaři se sjeli do Chengdu vzdáleného asi 1 800 kilometrů jihozápadně od Pekingu. Po celou dobu soutěží jubilejního 50. mistrovství světa se potýkali se všudypřítomným smogem, otřesnými podmínkami ubytování i stravy v hotelu. V oficiální jídelně si bylo možné dát i jídlo s nápisem „Dog Meat" (psí maso). Národní centrum moderního pětiboje, které bylo vzdálené 50 minut od hotelu, přišlo v přepočtu na 2,5 miliardy korun a leží mezi rýžovými poli. Bohužel, nejmodernější sportovní architektura stadionu má vážné trhliny v detailech, které nahrávaly k neregurélnosti závodů.

Desetiletá šňůra medailí

Text a foto: Ivana Roháčková

Česká pětibojařská reprezentace čtyř mužů a tří žen z Dukly Praha dorazila do Chengdu s předstihem, aby se vyrovnala s šestihodinovým časovým posunem, ale především s klimatem. Současné podmínky v dějišti připomínaly „prádelnu" s teplotami kolem 30 stupňů a vysokou vlhkostí vzduchu. Loňský šampionát v Londýně ovládli ziskem dvou zlatých a dvou stříbrných medailí.

Polívka šestý, tým mužů má stříbro

Do finále soutěže jednotlivců se kvalifikovali tři čeští moderní pětibojaři Ondřej Polívka, Michal Sedlecký a David Svoboda. V individuálním závodě skončil nejlépe Polívka, i přesto, že do závěrečné kombi disciplíny vybíhal až ze 17. pozice se ztrátou 51 sekund na vítěze.

Vynikajícím výkonem se ale dostal přes většinu soupeřů, závěrečnou disciplínu vyhrál a v cíli mu těsně unikla celková pátá pozice. I tak ale dosáhl svého nejlepšího umístění na MS. „Před odletem do Číny jsem trochu věřil i v medaili," posteskl si Polívka. „Ale v těch podmínkách, co jsme tady museli absolvovat, tak jsem se šestým místem spokojený," řekl loňský mistr Evropy.

Michal Sedlecký, mistr světa z roku 2002, si vedl podobně. Nakonec si polepšil o pět pozic oproti pořadí po parkúru a uzavíral elitní desítku.

Ve finále se vůbec nedařilo Davidu Svobodovi, který přijel jako čerstvý mistr Evropy obhajovat stříbro z minulého roku. Nevedlo se mu v šermu, v němž skončil až devětadvacátý, ani v plavání a parkúru. Na konečné sedmnácté místo se vytáhl šestým nejlepším během.

Češi se ale ani z letošního šampionátu bez medaile domů nevraceli. Díky výborné závěrečné disciplíně se trio Polívka, Sedlecký a Svoboda nakonec vyhouplo v soutěži družstev až ke konečnému stříbru. Vyhráli Litevci, třetí skončili Maďaři. Stříbrem v družstvech uzavřeli Češi medailově bohatou desetiletku. Z posledních deseti sezon dovezli vždy minimálně jednu medaili z mistrovství světa.

Lucie Grolichová kvůli viróze nestartovala, a tak do soutěže žen nastoupila jediná česká závodnice Natálie Dianová. Pro ni však skončil závod na mistrovství světa předčasně po třetí disciplíně. Rozhodčí ji z individuálního závodu stáhli z parkúru, když překonala na koni Cche Chou první dvě překážky, na třetí dvakrát koně navedla, ale on pokaždé odmítl poslušnost. Stejná situace se opakovala na překážkách čtyři a pět, načež ji jury podle pravidel ze závodiště vykázala. Dianová po nevydařené jízdě odstoupila a skončila celkově pětatřicátá.

Premiéra smíšených štafet

Lucie Grolichová a Ondřej Polívka při premiéře smíšených štafet na MS obsadili čtvrté místo, za medailí zaostali o pět sekund. Díky stále se lepšící Grolichové v šermu, která v Číně nastoupila kvůli viróze teprve k prvnímu závodu, se posunuli Češi na sedmou příčku. Tu obsadili také v plavání. Třetí nejlepší parkúr je posunul na třetí místo před poslední kombi disciplínou. V devatenácti sekundách se na startu srovnalo osm týmů s minimálními odstupy. Lucie ale již na první ze dvou střeleb ztratila a předávala Polívkovi za medailovými pozicemi. Jenže Ondra opět potvrdil, že patří ke špičce v kombinovaném závodě. Z druhé střelby vybíhal ze třetího místa. V cíli však neodolal náporu Litevce Kinderise, ztratil na něj pět sekund a byla z toho čtvrtá příčka. „Na konci jsem cítil, že už stehna nemohou, prostě nešlo soupeře chytit," řekl smutný Polívka, který v šesti dnech absolvoval čtyři závody. Mezi štafetami měl jen patnáct hodin pauzy.

Ve štafetách muži pátí, ženy šesté

Do tříčlenné štafety byli nominováni pětibojaři Ondřej Polívka, Michal Sedlecký a David Svoboda. Do závodu vstoupili slušným pátým místem v šermu. Po plavání se ale propadli na jedenáctou příčku, která jim patřila i po jízdě na koni. Do poslední disciplíny vbíhali s odstupem 42 sekund na zlato a 30 sekund na bronz. Do boje o medaili se pustili hned od startu a hlavně při běhu se posouvali vpřed. Překonali šest soupeřů, ale na poslední čtyři už nestačili. Tím obsadili konečné páté místo, za třetími Rusy zaostali o třináct sekund.

Obhájkyně štafetového zlata Sylvie Černá, Natálie Dianová a Lucie Grolichová nevstoupily do soutěže nejlépe. Nedařilo se jim hned v šermu a až po zlepšení v závěru se posunuly na sedmé místo. Na něm zůstaly i po plavání, ve kterém však dosáhly čtvrtého nejlepšího času. Dobře se předvedly na parkúru, který každá absolvovala jen s jedním shozem. Tím se posunuly na páté místo před závěrečnou kombinací běhu a střelby s odstupem minuty na první Rusky a 20 vteřin na bronzovou medaili. Pátou pozici však neudržely a obsadily šesté místo.

Titul armádních mistrů světa OBHÁJEN

Ve dnech 15.–25. července 2010 obhajovali parašutisté Dukly Prostějov na 35. armádním mistrovství světa CISM ve Švýcarsku titul mistrů světa v nejprestižnější disciplíně – přesnost přistání družstev. V konkurenci 35 států světa se 175 individuálními mužskými závodníky uspěli.

Největším soupeřem nejen českých parašutistů na mistrovství v Buochs byl letos nepříjemný vítr. Foukal ze všech směrů a termické stoupavé proudy závodníkům nadzvedávaly padáky a vychylovaly je ze směru. Slabší parašutisté často končili mimo doskočiště a letiště opouštěli v sanitkách se zlomeninami.

Družstvo ve složení praporčíci Jiří Gečnuk, Libor Jiroušek, Oldřich Šorf a rotmistři Hynek Tábor, Čestmír Zítka a nový kameraman týmu skupinové akrobacie praporčík Tomáš Kosour bylo výborně připravené a i přes obtížné podmínky šlo od zahájení soutěže k vítězství.

Velmi dobrých výsledků dosáhli parašutisté také ve skupinové akrobacii a individuální akrobacii za volného pádu, kde obsadili šesté a třetí místo, což jim v konečném pořadí s přesností přistání zajistilo stříbrnou medaili a postavení druhého nejúspěšnějšího státu v mužské kategorii.

V hodnocení jednotlivců potvrdil úřadující „civilní" mistr světa a armádní vicemistr světa Libor Jiroušek postavení jednoho z nejvšestrannějších parašutistů v klasických disciplínách a obhájil stříbrnou medaili v kombinaci jednotlivců. Od zlata ho dělilo jen lepší umístění soupeře v přesnosti přistání.

Výborného umístění dosáhli také: Libor Jiroušek – 4. místo v přesnosti přistání a 7. místo v individuální akrobacii, Hynek Tábor – 5. místo v kombinaci a 9. místo v přesnosti přistání, Oldřich Šorf – 5. místo v přesnosti přistání a 7. místo v kombinaci a Jiří Gečnuk – 6. místo v individuální akrobacii.

Autor: Jiří Šafanda
Foto: Ivana Roháčková

Zleva klečící: Oldřich Šorf, Tomáš Kosour a Čestmír Zítka
Zleva stojící: Jiří Gečnuk, Hynek Tábor a Libor Jiroušek

6× s padáky na bednu

Poprvé v historii se pořádání mistrovství světa v klasickém parašutismu ujala Černá Hora a přicházející informace nebyly nijak povzbudivé. Ještě že letouny s kvalitními osádkami pronajala od slovinské a rakouské armády.

Družstva třiadvaceti států světa se sešla ve městě Nikšič, aby se utkala o medaile ve dvou disciplínách, a to přesnosti přistání a skupinové akrobacii. Hned zrušené tréninkové seskoky pro příliš silný vítr dávaly tušit, že situace zde nebude jednoduchá, a nebyla. Vítr přesahující závodní limity, neohlášené změny ve střídání disciplín a další problémy včetně zdravotních (vážné střevní problémy postihly řadu družstev včetně českého) provázely celý šampionát. Perličkou se staly chybějící medaile při vyhlašování vítězů – pořadatel jich připravil málo.

Českou republiku reprezentovalo družstvo složené výhradně z příslušníků Dukly Prostějov ve složení Jindřich Vedmoch, Jiří Gečnuk, Libor Jiroušek, Oldřich Šorf, Hynek Tábor a junioři Miloslav Kříž a Bonifác Hájek.

Přes výše uvedené problémy se toto mistrovství světa stalo pro parašutisty Dukly co do počtu medailí – šest – historicky nejúspěšnějším.

Zlato a bronz v akrobacii

V disciplíně individuální akrobacie za volného pádu patříme mezi absolutní špičku. Hned prvním seskokem se do čela soutěže dostal Libor Jiroušek v těsném závěsu s Jirkou Gečnukem a s malým odstupem Jindrou Vedmochem. Libor se držel na čele do předposledního seskoku, který již se zdravotními problémy nezvládl tak, jak potřeboval, a propadl se na čtvrté místo, které následující den výborným finálovým skokem proměnil v bronz. Štafetu na prvním místě převzal Jirka Gečnuk, který ji čistými skoky udržel do finále a zvítězil, Jindra Vedmoch držel standard a umístil se devátý. Hynek Tábor obsadil 16. místo a Oldřich Šorf jednadvacáté. Celkem se disciplíny účastnilo 72 závodníků.

Přesnost přistání na bronzovou

Tradiční nejprestižnější disciplína mezi sportovci se zde stala pro mnohé šampiony noční můrou včetně českých sportovců. Silný proměnlivý vítr s výškovými „střihy" udělal ze šampionátu loterii. Mnoho sportovců opakovalo seskoky pro nadlimitní vítr i několikrát.

1/ Jiří Gečnuk
2/ Bonifác Hájek
3/ Libor Jiroušek
4/ Mistr světa v IA Jiří Gečnuk a bronzový Libor Jiroušek
5/ Hynek Tábor získal třetí místo v kombinaci.

Text: Jiří Šafanda
Foto: archiv Dukly Prostějov a Ivana Roháčková

Hned v prvním kole se ujali vedení Češi a drželi ho i po druhém, kde se za 16 cm „pohřbil" Libor Jiroušek. Poté přišlo třetí osudné kolo, kde se, i přes opakovací seskok tří sportovců pro silný vítr, „pohřbili" za 16 cm Jindra Vedmoch, který do toho seskoku měl 2× nula, a za 8 cm Jirka Gečnuk. Tím se čeští parašutisté propadli na 12. místo, odkud se postupně dobrými výsledky propracovali „jen" na celkové 4. místo. Po zde posledním sedmém kole (v plném závodě se skáče 10 kol) začalo drama pro Hynka Tábora, který se třikrát rozeskakoval o třetí místo s Christianem Auswogerem z Rakouska a až třetím bezchybným seskokem ho získal pro sebe.

Další reprezentanti obsadili: 15. místo – Oldřich Šorf, 25. místo – Jiří Gečnuk, 66. místo – Libor Jiroušek a Jindřich Vedmoch.

Celkem se disciplíny účastnilo 117 závodníků a 23 družstev.

V juniorské kategorii si vedli výborně oba prostějovští junioři, pro něž to byl první světový šampionát a čtvrtý podnik vrcholné kategorie (oba se účastnili již tří závodů Světového poháru). Po vyrovnaných výsledcích v mnohém lepších než senioři z řady států obsadili:

Bonifác Hájek – 3. místo a Miloslav Kříž – 8. místo z 18 juniorů devíti států světa.

Dvakrát bronz v kombinaci

Kombinace je vyhlašována jak v jednotlivcích, tak v družstvech součtem kombinačního umístění čtyř nejlepších jednotlivců (jinak než na armádním MS). Zde bohužel v důsledku výsledků našich nejlepších akrobatů v přesnosti přistání přišli o výrazně lepší umístění. Bronzovou medaili získal v jednotlivcích Hynek Tábor a tým Česka. Dále se umístili v jednotlivcích: 4. místo – Jiří Gečnuk, 10. místo – Oldřich Šorf, 27. místo – Libor Jiroušek, 31. místo – Jindřich Vedmoch.

Celkem se disciplíny účastnilo 72 závodníků a 12 států.

Dvě vrcholné akce sezony absolvovali v létě sportovní střelci. Na brokovém mistrovství Evropy v Kazani i 50. mistrovství světa ve sportovní střelbě v Mnichově zářili reprezentanti Dukly. Nejvíc pak pistolářka Lenka Marušková, která kromě dvou bronzových medailí v bavorské metropoli jako první sportovec Dukly vybojovala i účast na olympiádě 2012 v Londýně.

Bronzová Marušková trefila Londýn

mistrovství světa

Zlatá předehra v Kazani

Broková Evropa se sešla na přelomu června a července v Kazani. Jako první šel do boje olympijský vítěz z Pekingu v disciplíně trap David Kostelecký. Do finále sice nepostoupil, ale 119 body pomohl ke zlatu družstvu, v němž stříleli ještě Jiří Lipták a Jiří Gach. „Panovalo tam velké vedro, necítil jsem se optimálně, projevily se problémy se zády. Jsem rád, že jsem alespoň podržel družstvo," říkal po návratu David Kostelecký.

Ještě lépe si vedli skeetaři. Jan Sychra postoupil do finále s náskokem tří bodů, když ze 125 ran v základním závodě jen jedinkrát minul asfaltový terč. Leoš Hlaváček se 118 body skončil před branami finále podobně jako Aleš Hutař, který měl ještě o dva méně. Pro družstvo to ale znamenalo kov nejcennější. Sychra pak ve finále udělal opět jen jednu chybu a poprvé v životě se radoval ze zlata v soutěži jednotlivců. Čeští junioři v obou disciplínách na medaile nedosáhli.

Nejkrásnější „brambora"

Rekordní účast 2 500 střelců ze 104 zemí vytvořila na mnichovské olympijské střelnici skvělou kulisu největšímu střeleckému svátku v historii. A čeští reprezentanti, především ti, kteří střílejí v barvách Dukly, sehráli na šampionátu velmi důstojnou roli. Vždyť třinácté místo v hodnocení národů svědčí o tom, že česká sportovní střelba patří stále do světové špičky. První dámou české výpravy se stala pětadvacetiletá Lenka Marušková.

Nejprve ji čekal závod ve vzduchové pistoli. V základní části nastřílela 393 bodů. „Věděla jsem, že pro finále mám výhodu ve větším počtu středových desítek. Hotel jsme měli blízko, tak jsem si odjela s manželem a osobním trenérem Davidem Maruškou odpočinout," popsala hodiny před finále. Zpět je odvolal státní trenér Břetislav Putna. Marušková musela do rozstřelu. V něm vedla, a přestože pokazila poslední ránu, postoupila do osmičky nejlepších, které čekal boj o medaile i šest míst pro olympiádu v Londýně.

Česká pistolářka bojovala statečně a dokonce se vyhoupla na průběžné třetí místo. Nakonec jí chybělo 1,1 bodu k medaili. Čtvrté místo ale zaručovalo účast na olympiádě v Londýně. V neděli 9. srpna se tak stala prvním sportovcem Dukly, kterému se to povedlo. „Jsem spokojená! A také šikovná. Z osmého místa ve finále jsem se trefila do účastnického místa pro olympiádu v Londýně. Podala jsem solidní výkon, i finále bylo velmi dobré. Jsem pokorná... Nestavím si zbytečně vzdušné zámky a beru i to čtvrté místo. Je pravda, že z lepší devítky mohla být desítka, ale na druhou stranu z horší devítky mohla být osmička. Tušila jsem, že útočím na medaili, ale to teď není podstatné. Je to moje nejkrásnější bramborová medaile," říkala spokojeně. Čtvrtá skončila výsledkem 483,9 (383+100,9). Michaela Musilová s 371 body obsadila 97. místo.

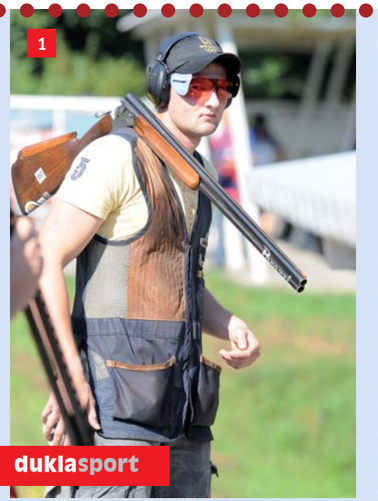

1/ Martin Dvořák
2/ Michal Hojný
3/ Jakub Novota

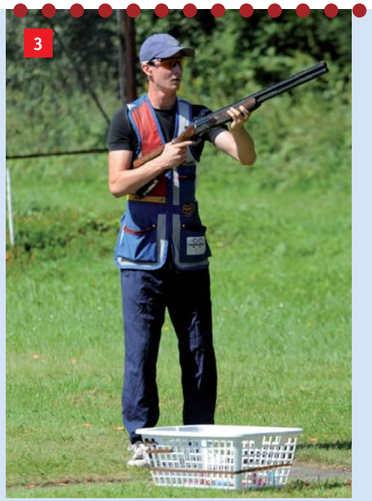

Dvě desetiny milimetru

Místo tréninku na sportovní pistoli seděla Lenka Marušková na dopingové kontrole. „S trenéry jsem byla dohodnutá, že si stejně jen nastřelím pistoli. Byla jsem po vzduchovce unavená, přeci jenom to bylo drama. Moc jsem si přála zkusit si rozstřel o finále, a teď se mi to splnilo v trochu nevhodnou chvíli, kdy se další závod střílel hned druhý den. Spala jsem dobře, i když sportovní pistole začínala brzy ráno. Mezi dvěma závody na mistrovství světa necelých čtyřiadvacet hodin, to nepamatuji," přiznala Marušková.

Bronzové pondělí, tak by se dal nazvat druhý závod. Po první sérii 30 ran, tzv. mířená, se Marušková držela vpředu, její mladší kolegyně Michaela Musilová byla dokonce druhá. Ve druhé části svoji pozici neudržela. „Asi na mne dolehlo, jak dobře na tom jsem hned na svém prvním seniorském mistrovství světa. Pokazila jsem úvod, a pak už jsem střílela hlavně pro družstvo," přiznala jednadvacetiletá závodnice Dukly. Týmu výrazně pomohla. Petra Hyková pak nastřílela svůj lepší standard a byl z toho bronz.

Lenka Marušková se však podruhé za sebou probojovala do osmičky nejlepších, která nabídla jedno z nejdramatičtějších finále v historii. První dáma české sportovní střelby znovu podala fantastický výkon. Z páté pozice stoupala vzhůru... „Střílela jsem série po pěti ranách se součty nad 50 bodů, to je vždycky dobré, ale přesné pořadí jsem neznala," přiznala Marušková po finále. V něm dokonce chvíli vedla. „Dvě devítky v poslední sérii mě o zlato připravily, ale s bronzem jsem spokojená, dokonce mám dva," pochvalovala si. Od zlata ji dělily 0,2 milimetru... Musilová nakonec skončila ve třetí desítce nástřelem 578 bodů.

Junioři ve skeetu obhájili

Junioři Miloš Slavíček, Jakub Novota a Jakub Tomeček přijeli do Mnichova obhajovat titul juniorských mistrů světa ve skeetu a nezklamali! O bod porazili díky skvělému závěru tým USA a ještě v novém světovém juniorském rekordu 357 bodů. „Trochu mě mrzí, že se mi nepovedla obhajoba individuálního titulu, ale dokázali jsme to alespoň s družstvem. Střílím s novou zbraní a to chce nějaký čas," přiznal Miloš Slavíček, který skončil se 117 body patnáctý. Další duklák Jakub Novota měl o dva body více a byl klasifikován jako devátý. Tomeček se 121 body rozstřeloval o bronz a prohrál.

Mužům se tolik nevedlo. V týmové soutěži stačilo 361 bodů na páté místo, bod od bronzu. Sychrových 121 bodů znamenalo třináctou příčku, Leoš Hlaváček byl se 120 body šestnáctý a Aleš Hutař se stejným nástřelem, ale horší poslední položkou jednadvacátý. „Mrzí mě třetí položka prvního dne, těch 21 bodů mi vzalo šanci na lepší umístění a ublížilo i družstvu," postěžoval si Leoš Hlaváček.

V trapu skončil David Kostelecký sedmnáctý se 120 body. „Měl jsem kvůli problémům se zády výpadek v tréninku, což se tady projevilo," litoval David Kostelecký. Jiří Gach byl se 115 body až 63., zato Jiří Lipták vybojoval bronz výkonem 142 (123+19) a stal se prvním českým střelcem, který trefil účast v olympijském Londýně. Družstvo skončilo čtvrté s 358 body, k bronzu chyběl jediný terč... Věkem ještě juniorka Libuše Jahodová nastoupila do soutěže seniorek ve skeetu a s 59 body skončila 41., což není napoprvé špatný počin, naopak.

Junioři si pro bronz došli nástřelem 338 bodů. Martin Dvořák skončil šestý se 118 body, další duklák Pavel Vaněk obsadil 37. místo se 108 body, 25. příčku získal Jan Přívara se 112 body.

4/ Miloš Slavíček
5/ Leoš Hlaváček

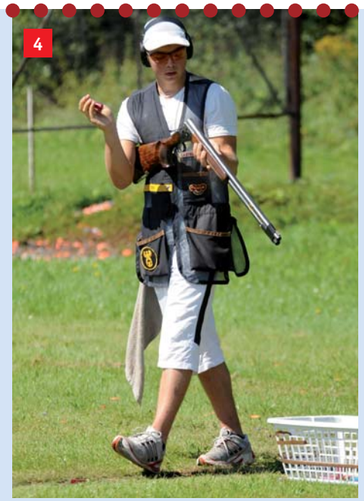

Mladé puškařky zářily

V puškových disciplínách se českým barvám tolik nevedlo. Prapor držely nejvýše juniorky a mezi nimi Nikola Mazurová z Dukly. Ve sportovní malorážce vleže na 60 ran táhla ke zlatu družstvo, v němž střílely ještě Aneta Brabcová a Monika Vránková. Jejich společný výsledek 1780 bodů znamenal nový světový juniorský rekord, přičemž ten starý vylepšily o devět bodů. Mezi ženami by byl tento výsledek také na medaili. „Bod od medaile jsme skončily ve vzduchové pušce a dva ve sportovní malorážce na 3× 20 ran," říkala spokojeně Mazurová. Ve vzduchové pušce skončila třináctá s 395 body, v malorážce na 3× 20 ran byla osmá s 578 body a v „ležáku" rovněž osmá za 593 bodů, když jednu chvíli útočila na zlato. Ivě Růžičkové se nedařilo a v malorážce neuspěla ani seniorka Lucie Valová, která se nejlepším ani nepřiblížila.

Ještě smutnější situace je mezi puškaři. Adam Hrabovský neuspěl v libovolné malorážce 60 ran vleže, zkušený Milan Mach se pak neprosadil ani ve velkorážních zbraních, které bývaly kdysi chloubou české sportovní střelby. Na špičku zatím nemají ani junioři Filip Žilinský a David Hrčkulák. Stejně tristní obraz je však i v pistolových disciplínách, v nichž se neprosadili Josef Fiala, Pavel Světlík ani Tomáš Těhan, byť prokázal určité předpoklady. Nedařilo se ani juniorům Jindřichu Dubovému či Martinu Pecháčkovi.

Nikl dvakrát na stupních

Čest v běžícím terči zachraňoval junior Josef Nikl. Bronzový skončil ve vzduchovce 30+30 ran výkonem 563 bodů. Ve stejné disciplíně seniorů byl třináctý Bedřich Jonáš za 572 b., hned za ním se umístil nástřelem o bod nižším Miroslav Januš. V mixu na 20+20 ran byl Januš šestý za 382 bodů, Jonáš pak 20. za 375 b., zatímco Nikl ve své kategorii skončil sedmý s 364 body.

V malorážkovém běžícím terči na 50 m opět stanul Josef Nikl na bronzovém stupínku. V mixu na 20+20 ran na to potřeboval 384 bodů, Januš byl mezi seniory čtvrtý za 390 b., když mu k medaili chyběl jediný bod, 21. místo obsadil Jonáš s 377 b. V závodě na 30+30 ran skončil Nikl šestý za 574 b., Januš pak osmý za 585 b. a Jonáš 17. s 578 body. „Nebylo to ono, rozhodly zbytečné chyby," konstatoval Miroslav Januš, který zůstal po dlouhé době na velké akci bez medaile. „V každém závodě jsem chtěl zlato, ale někdy selhala hlava a vše pokazily i sedmičky," litoval Josef Nikl.

mistrovství evropy

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Konečně zlato

jan sychra

Léta patří Jan Sychra k oporám české střelecké reprezentace. Brokový tým ve skeetu táhne pravidelně k medailím, mezi nimiž září tři tituly mistrů světa. V soutěžích jednotlivců na světových šampionátech nikdy žádný Čech medaili nezískal. Z evropských mistrovství jich mají čeští střelci bohatou sbírku. Až do letošního července jednačtyřicetiletý brokař z královéhradecké Dukly sbíral stříbra a bronzy. V Kazani došlo k historickému průlomu. Poprvé získal zlato. A rázem se z něho stal favorit i pro srpnový světový šampionát v Mnichově. Tam mu ale chyběly k finále dva terče. Sezonu však hodnotí velmi kladně.

Vrátím se před oba šampionáty, do anglického Dorsetu, kde jste ve finále závodu Světového poháru klesl z druhého na šesté místo. Po závodě jste byl naštvaný. Proč?

Rozhodčí mi upřel dva terče. To člověka v klidu nenechá, ale nic s tím neudělá. Bylo to jedno z mých nejhorších finále v kariéře.

Srovnáváte se s křivdou a neúspěchem dlouho?

Kdepak, to bych skončil špatně. Na závod musíte co nejrychleji zapomenout, ať byl úspěšný, nebo ne. Další začíná od nuly. Vím, co mi v tom závodě nešlo a na to se soustředím v tréninku. Nic víc si z toho závodu vzít nemohu. Z úspěšného snad ještě to, že mám dobrou formu a z toho pak vyplyne potřebná psychická pohoda.

Brokaři velmi často říkají, že závod může vyhrát dvacet i třicet borců. Není to alibismus?

To v žádném případě. Podívejte se na výsledky. S vysokými nástřely přijíždí na soutěže drtivá většina borců. Střílet umějí všichni, kdo na mistrovství Evropy nebo světa přijedou. Pak všechno záleží na podmínkách, momentální formě, štěstí. Stačí, když jednou foukne, vítr vám srazí terč a ta jedna ztráta může znamenat rozdíl deseti míst. Střelci vědí, že být o bod šestý nebo šestnáctý je otázka štěstí, ale veřejnost v tom vidí velký rozdíl. Pro brokaře jsou největšími závody světové šampionáty a Světové poháry. Tam se sejde třeba sto padesát vynikajících střelců. Vysokou úroveň má i mistrovství Evropy. Na olympiádě je sotva třetina střelců, chybí tam spousta vynikajících borců, protože neměli štěstí v pravou chvíli a jedna země může získat jen dvě účastnická místa.

Přejdu tedy k vašemu dosavadnímu individuálnímu největšímu úspěchu. Po dvou stříbrech a dvou bronzech na mistrovství Evropy jste se konečně dočkal individuálního zlata. Jaká k němu vedla cesta?

Překvapivě dobrá. Po soustředění doma a prvních trénincích v Kazani jsem na takový úspěch ani nepomyslel. Střelba je nevyzpytatelná, v závodě to bylo úplně jinak. Měl jsem ze základní části náskok tří bodů, což se nestává. Ve finále jsem také udělal jen jednu chybu a prvenství udržel. Ve zlato jsem uvěřil až ve chvíli, kdy už bylo jasné, že mě nikdo nemůže přestřílet.

Co pro vás bylo nejtěžší?

Nastartovat se na finále. Získali jsme s Leošem Hlaváčkem a Alešem Hutařem zlato i jako tým, což je skvělý úspěch. Člověk propadne určitému sebeuspokojení a pak už se nenastartuje. Musel jsem se maximálně koncentrovat, abych finále nepokazil, jako se mi to stalo v už zmíněném Dorsetu.

Jak poznáte, že jste správně nastartovaný?

Když mě bolí žaludek, vím, že to bude dobré. Přesně to jsem před finále znovu cítil. Potřebuji ten správný adrenalin, takovou tu zdravou porci nervozity.

Znal jste střelnici v Kazani?

Vůbec ne, ale má čistý horizont, což mi vyhovuje, a všechna střelniště jsou stejná.

Kam byste tohle zlato zařadil?

Hodně vysoko. Z evropských šampionátů jsem konečně zkompletoval sbírku medailí z individuálních soutěží. Týmová zlata už mám i z mistrovství světa.

Evropský titul z vás udělal favorita pro mistrovství světa v Mnichově, kde jste loni navíc vyhrál závod Světového poháru a vyrovnal i světový rekord. Jak se jede na závod s takovým puncem?

Bez problémů. Takových borců se tam sešlo víc... Už jsem dost zkušený na to, abych si tlak nepřipouštěl. Každý závod je jiný. Začíná se od nuly. Navíc mnichovská střelnice je velmi kvalitní, střílejí se tam vysoká čísla. Jedna dvě chyby a jste v propadlišti dějin...

Na šampionátu jste začal výborně, ale nakonec vám dva terče chyběli do finále a jeden k medaili družstva, mrzí to hodně?

Mrzí to moc. Mých 121 bodů prostě na finále nestačilo. Věřil jsem, že na 123 mám a pak by se vidělo. Bohužel to nevyšlo. Byli tu lepší borci. Škoda, že medaili neudělal alespoň tým.

Najdete mezi terči, které vám uletěly, ty vysloveně zbytečné?

Každý terč, který vám uletí, je zbytečný, když vedle vás dá někdo čistých pětadvacet. V poslední úterní položce už jsem neměl kde brát sílu. Jak se říká, šel jsem na krev a škrabal z posledního. Projevilo se, že mezi Evropou a světem byla krátká pauza. V Mnichově mě mrzel v poslední položce terč na čtvrtém stanovišti a hlavně ten na šestém. Tam už bych ho pustit neměl. Jenže vedle padl výstřel, já jako bych dostal do ruky křeč a bylo to.

V Mnichově se střílelo také poprvé o účastnická místa na olympiádu 2012 v Londýně. Myslel jste na to?

Samozřejmě, ale takových nás bylo sto padesát. Získalo je pět borců. Věřím, že ho vybojuji v příští sezoně. Třeba na mistrovství Evropy jich bude znovu ve hře pět a ti, kdo už ho mají, další získat nemohou. Nebude tedy vyset tak vysoko.

Sezona pro vás skončila, jak se za ní ohlížíte?

Jako za úspěšnou. Vždyť jsem udělal v Kazani titul mistra Evropy v jednotlivcích i družstvech. Ta Evropa mi ale vzala strašně moc sil.

„Jízda s jednou nohou má svá specifika. Nelze jít při jízdě dost dobře ze sedla, takže si zadek neodpočine. Noha musí zabírat v kruhu, nahoru i dolů. Pro jízdu v těžších kopcích už musí mít člověk něco najeto. Přesto jízdu v kopcích preferuji před dlouhými rovinkami, které jsou únavné," říká úspěšný paralympionik Michal Stark.

Šlape pouze PRAVOU NOHOU

Famózního úspěchu v podobě bronzové medaile dosáhl paralympionik Michal Stark, člen tělovýchovné jednoty cyklistiky Dukla Praha, na mistrovství světa v silniční cyklistice handicapovaných v kanadském Baie-Comeau.

Ve frankofonní části Kanady, 250 km nad Quebecem startoval na MS v silniční cyklistice para. Městečko Baie-Comeau se nachází u řeky Svatého Vavřince, která je zálivem Atlantského oceánu. Místní se pořadatelství zhostili s náležitým nasazením a připravili znamenitý šampionát s neuvěřitelnou atmosférou!

Pro časovku i silniční závod vytyčila UCI stejnou trať s velmi náročným profilem, přičemž především druhé dvoukilometrové stoupání prověřilo výkonnost závodníků. Jako první nastoupil Michal Stark do časovky jednotlivců na 22,8 km. Vyhecován prostředím a reprezentačním trenérem, který v doprovodném vozidle přišel o hlas, zajel výkon na hranici svých možností. Teprve na dopingové kontrole se dozvěděl, že jeho výsledný čas stačil na bronzovou medaili! Podlehl pouze mistru světa Italu Macchimu a Francouzovi Thirionetovi.

Bohužel ihned po závodě doslova ztvrdnul na dopingové kontrole. Po několika hodinách, kdy měl problém s odevzdáním vzorku – prostě to nešlo – se dostal na hotel až v půl deváté večer. Celé odpoledne tak strávil o jedné noze, bez nutné regenerace po závodě. Hned následující den nastoupil na start silničního závodu na necelých 60 km. Mezinárodní cyklistická unie UCI představila nový, podle mnohých nepovedený systém. Do závodu odstartovala Michalova kategorie C2 jednonohých cyklistů spolu s dalšími dvěma skupinami dvounohých závodníků (C1, C3). Závod dostal hned od prvních metrů naprosto jinou režii a tempo. Přesto, že si Michal „dával" od startu a dojížděl peloton za každým horizontem, vydržel. Ve druhém kole se po ataku španělského cyklisty Eckharta ocitnul v úniku pětičlenné skupiny. Ve třetím je pak „dolétla" trojice „dvounohých" cyklistů a tempo se ještě zvýšilo. Bohužel necelé 4 km před cílem, na zlomu posledního stoupání nezachytil další z ataků a „chytil díru". Do cíle tak dorazil těsně za čelní skupinou na pátém místě (neoficiálně ze všech třech kategoriích celkově na osmém!). Vzhledem k průběhu závodu a peripetiích předešlého dne byl s umístěním nakonec poměrně spokojený.

Aktuální světový žebříček UCI potvrzuje, že se Michal Stark díky výsledkům z MS posunul dokonce na druhé místo!

Byl jsem teprve prvňáček a tehdy jsme bydleli v Libni. Po vyučování jsme s kluky hráli na honěnou. Jednou jsem to nezvládl a spadl pod náklaďák.

Po autonehodě v necelých sedmi letech přišel o levou nohu v horní třetině stehna. Za dva roky se nejdříve výkonnostně a posléze i vrcholově věnoval sjezdovému lyžování. K silniční cyklistice se dostal v rámci letní lyžařské přípravy, od roku 1990 se začal v silniční a poté i v dráhové cyklistice realizovat naplno. Hned v roce 1990 se dostavil první úspěch v podobě 2. místa na mistrovství Evropy v silničním závodě. Soutěží na závodním kole, které má nášlapný pravý pedál a nemá levou kliku. Jezdí bez protézy a tak šlape pouze pravou nohou.

Michal Stark
paralympijský reprezentant

sport: silniční a dráhová cyklistika, kategorie LC3
oddíl: Dukla Praha
trenér: Josef Kratina (ASC DUKLA)
sportovní manažer: Miroslav Kundera

Od své první sezony do té letošní získal dvacet „velkých" medailí z akcí typu paralympiáda, MS, ME a mistrovství Ameriky. Mimo jiné se zúčastnil pěti paralympijských her (v Sydney 2000 bronzový), získal titul mistra světa v časovce (1994) a stal se dvakrát mistrem Evropy (1993, 1995), třikrát zvítězil v celkovém hodnocení seriálu závodů Evropského poháru (1998, 2006, 2009). Za Duklu Praha jezdí od roku 2008, tedy již třetím rokem. Spolupráce formou konzultací přípravy ale začala už na podzim v roce 2007, kdy ho kamarád, bývalý dráhař Dukly Praha Miroslav Kundera seznámil blíže s trenérem Josefem Kratinou. Od začátku našli společnou řeč a podle výsledků je zřejmé, že tu správnou.

cyklistika

Autor: Jan Kopač a Ivana Roháčková
Foto: V. Vodičková

Odložené medaile z divoké vody

S titulem šampionů v hlídkách a stříbrem z individuálního závodu se vraceli deblkanoisté Ondřej Štěpánek a Jaroslav Volf z ME ve vodním slalomu. Na úspěch si ale museli počkat několik měsíců. Závody ve slovenském Čunovu, které se měly původně konat koncem května, byly totiž odloženy na polovinu srpna. Na mistrovství světa juniorů ve francouzském Foix vybojovali Tomáš Macášek v hlídkách deblkánoí stříbro a Pavlína Zástěrová v hlídce kajakářek bronz.

Nadvakrát bojovali vodní slalomáři na mistrovství Evropy ve slovenském Čunovu. V květnu se stihla odjet jen kvalifikace, potom ale umělý kanál zaplavila vysoká hladina Dunaje. Sobotní závody byly nejdřív přesunuty na neděli, ale nakonec musel být šampionát odložen.

Vysokou hladinu řeky způsobily výpadky energetických zdrojů v Gabčíkově, což omezilo provoz turbín. Dalšími důvody byly povodňový stav na české řece Moravě a také nouzové vypouštění přehrad v Rakousku.

Jako nový termín šampionátu byla nakonec určena polovina srpna, jeho místem znovu Čunovo a závody tentokrát proběhly bez potíží. Ze závodníků Dukly si největší úspěch připsali deblkanoisté Ondřej Štěpánek s Jaroslavem Volfem. Nejdřív se podíleli na obhajobě zlatých medailí hlídek z minulého šampionátu v Nottinghamu, přičemž z rok staré vítězné sestavy zbyli jako jediná loď.

Dvojnásobní olympijští medailisté pak v individuálním závodě zajeli nejrychlejší čas ze všech, chyba na protivodné bráně číslo jedenáct je však stála titul. O pouhých 1,17 sekundy tak zůstali za vítěznými slovenskými bratranci Ladislavem a Petrem Škantárovými.

„Šťouch nás mrzí, ale placka je super," citovala Ondřeje Štěpánka agentura ČTK.

Pro Volfa se Štěpánkem znamenalo evropské stříbro nejlepší výsledek od druhého místa na olympiádě v Pekingu přede dvěma lety.

Kajakářka Štěpánka Hilgertová měla závod také rozjetý skvěle. V semifinále skončila druhá, ale ve finálové jízdě klesla na pátou příčku.

S medailí se vracel Michal Jáně jako člen hlídky kanoistů. Spolu se Stanislavem Ježkem a Janem Maškem obhajovali titul z Nottinghamu, prohráli jen se Slováky a získali stříbro.

Problémy s příliš velkým průtokem vody měli i pořadatelé juniorského mistrovství světa ve francouzském Foix. Kvůli silným dešťům vodohospodáři brzdili průtok v místní řece, aby nepřesáhl 30 kubických metrů za sekundu.

Česká výprava se ale s náročnými podmínkami vypořádala a vybojovala pět medailí. Ze závodníků Dukly na nich měli podíl Tomáš Macášek v hlídkách deblkánoí (stříbro) a Pavlína Zástěrová v hlídce kajakářek (bronz).

Ondřej Štěpánek a Jaroslav Volf

Luboš Hilgert

Placky pouze pro hlídky

Krachy opor v hlavních disciplínách, ale také kompletní medailovou sbírku v hlídkách přivezli vodní slalomáři Dukly Brandýs nad Labem ze světového šampionátu ve slovinském Tacenu. I tentokrát soutěže ovlivnil déšť, který zvedl vodu v řece Sávě. Závody se však stihly uskutečnit. S rozporuplnými dojmy se z Tacenu vraceli zkušení olympijští medailisté. Kajakářce Štěpánce Hilgertové ani posádce deblkánoe Jaroslavu Volfovi a Ondřeji Štěpánkovi závody v individuálních disciplínách na mistrovství světa nevyšly.

Hilgertová přitom začala výborně a v kvalifikaci předvedla druhý nejlepší výkon.

„Zajela jsem dobře už první jízdu, po které jsem věděla, že je to dobré. Do druhé jízdy jsem šla už naprosto uvolněná a bez nervů, proto jsem se ještě zlepšila," řekla Hilgertová pro server kanoe.cz.

V semifinále se ale Hilgertová zhoršila o pět sekund, na trati udělala pět chyb a skončila na sedmnáctém, nepostupovém místě. O to větší motivaci měla pro závod hlídek, v kterém si spolu s Irenou Pavelkovou a Marií Říhoškovou dojela pro zlato. Češky vyhrály s náskokem pěti sekund před druhými Němkami a téměř deseti sekund před třetími Slovinkami.

„Zatímco v semifinále mi to vůbec nešlo, v hlídce se mi jelo výborně. S každou další brankou jsem se cítila lépe a lépe. Za zlatou hlídku jsem hrozně šťastná," radovala se Hilgertová.

Velmi podobný příběh prožili v Tacenu Volf se Štěpánkem, stříbrní medailisté z letošního mistrovství Evropy. Nedařilo se jim už v kvalifikaci. Dvě nepovedené jízdy je odsunuly až na 28. příčku. V dramatickém závodě hlídek však oba společně s dalšími deblkánoemi Přinda-Havlíček a Koplík-Vrzáň skončili druzí, o osm desetin sekundy za vítěznými Francouzi.

„Říká se konec dobrý, všechno dobré, ale určitě to v nás trochu bude hlodat, protože 28. místo v kvalifikaci rozhodně nebylo tím, pro co jsme sem jeli," povzdechl si Volf. „Super, že to v hlídce vyšlo na stříbro, protože jsme jeli hodně dobře, ale dařilo se i ostatním a bylo to dost těsné."

Třetí medaili ze závodníků Dukly získal kanoista Michal Jáně, který v první kvalifikační jízdě dostal padesát trestných bodů a zlepšení ve druhém kole stačilo jen na 31., první nepostupové, místo. I on si ale v hlídkách spravil náladu a spolu se Stanislavem Ježkem a Janem Maškem vybojoval bronz.

Také závody v Tacenu poznamenal silný déšť, který se spustil během středečních kvalifikací. V noci na čtvrtek řeka Sáva zalila část kanálu, takže musel být upraven program. V pátek ráno sice voda ještě šplouchala přes ochranné zídky, v poledne však po přiškrcení přehrady klesla na normální úroveň a mohlo se závodit.

Michal Jáně

Štěpánka Hilgertová

Text: Rudolf Vojtěch Foto: Ondřej Štěpánek

Za řídítky APRILIE

Jediný český jezdec ve startovním poli mistrovství světa superbiků, sedmadvacetiletý Jakub Smrž, má za sebou dostatečně pestrou kariéru. Jednorázovou světovou premiéru si odbyl na domácí trati už v roce 1998 na Hondě, v kubatuře 125 ccm. O tři roky později se stal stálým účastníkem šampionátu. Na konci sezony 2002 pak přestoupil do kategorie dvěstěpadesátek a v roce 2007 ze „silnice" do prestižního seriálu superbiků. Na stupně vítězů se mu ale podařilo postavit zatím jen jednou – před rokem v Assenu mezi superbiky, kde byl ve druhé jízdě klasifikován na třetím místě.

Letos po zničujících problémech s privátní Ducati 1098 R, na níž poslední čtyři jízdy vinou techniky nedojel, bleskově přesedlal na Aprilii. Konkrétně na model RSV4 1000 Factory. Stalo se tak při devátém dílu mistrovství světa na brněnském Masarykově okruhu. A přestože se mu v tréninku docela dařilo, závod opět nedokončil a připsal si nedojetou šestou jízdu šampionátu v řadě. Hned v dalším kole v Silverstonu se ale dočkal, po dvou a půl měsících nulového zisku si za třinácté a deváté místo připsal 10 bodů a usadil se na celkovém třináctém místě.

Jakuba Smrže, který čtvrtý rok jezdí se znakem Dukla Praha, jsme vyzpovídali za řídítky nového stroje s číslem 96.

S jakými sporty jste jako kluk začínal?

Jako většina kluků jsem začínal s fotbalem a také jsem hrál házenou.

Kdy jste začal jezdit na motorce? A na jaké?

První motorka byl Pionýr, kterého nám táta předělal do „závodní" úpravy. Na barvu už si ani nevzpomínám, bylo mi zhruba osm let.

Kdo vás a vašeho bratra dovedl k motorkám? (Matěj je o rok mladší a jezdí třídu World Supersport – pozn. redakce)

Táta sám závodil, takže on byl ten, který nás s bráchou k motorkám přivedl.

Kdy jste dostal první závodní motorku?

První závodní motorku jsem měl v roce 1995 a byla to Dandy 50.

Jak dlouho jste jezdil 125 ccm?

Ve třídě 125 ccm jsem začínal v roce 1997 a během sezony 2002 jsem přestupoval do třídy 250 ccm.

Kdy jste přesedlal na superbiky? Musel jste při přechodu na silnější stroj něco dokázat?

To byla spíš shoda náhod, původně jsem měl pokračovat ve třídě 250 ccm, kde pro mě ale nezbylo místo, takže „nouzové" řešení byla třída Superbike, za což jsem teď s odstupem času rád.

Vaše první stáj? A současná?

První tým se jmenoval Hanusch Moto Promotion, kde jsem jezdil v letech 1997–2001. Nyní jsem v italském týmu Pata B&G Racing.

Kolik má tým lidí a jaké mají profese?

To se dá těžko odhadnout, ale tým tvoří zhruba kolem dvaceti lidí. A jsou to majitelé, mechanici, inženýři, kuchař a tak dále. Sám pořádně nevím :-)

S jakými čísly na motorce jste jezdil a proč jste si je vybral?

Dříve jsem měl všechna možná čísla, ale od roku 2002, kdy jsem přestoupil do dvěstěpadesátek, mám číslo 96, což mám podle brachy, který ho měl téměř od začátku kariéry. A to mi zůstalo do teď.

Co vás na jízdě baví? Dají se popsat pocity v sedle motorky?

To se dá těžko popsat, ale rozhodně mě to baví, už jen proto, že není moc lidí, kteří dělají podobný sport. Rozhodně je při jízdě znát hodně adrenalinu, ale záleží i na momentálním rozpoložení.

Máte strach při tréninku, závodech? Co vám proběhne hlavou před pádem či při poruše stroje?

Strach určitě nemám a většinou jsou ty pády tak rychlé, že než stihnete o něčem přemýšlet,

Narozen: 7. dubna 1983 v Českých Budějovicích
Stav: svobodný
Výška: 182 cm
Váha: 75 kg
Tým: Pata B&G Racing
Zájmy: motokros, supermoto, Playstation, surf, ultralight létání, poker, atletika
Nejlepší moment kariéry: 2009 – 3. místo WSBK v Assenu, poleposition Misano a 2× 4. místo, 2001 – 5. místo Assen 125 ccm, 6. místo Brno 125 ccm
Nejhorší moment kariéry: přetržené vazy v koleni roku 2002
Oblíbené okruhy: Phillip Island, Portimao
Oblíbené číslo: 96
Oblíbený sportovec: Bára Špotáková, Travis Pastrana, Petr Jirmus, Daniel Negreanu
Oblíbené jídlo: těstoviny (jen v Itálii a od Italů), všechno od masa
Oblíbené pití: voda a víno z vinařství Josef Valihrach
Oblíbený film: 60 sekund, Obchodník se smrtí a mnoho českých
Oblíbený seriál: Comeback, kriminálky ze všech částí USA a samozřejmě Ulice s Růžovkou :-)
Oblíbená hudba: Toho je moc... podle nálady.
Oblíbená kniha: Už jsem hodně dlouho nečetl, ale jinak Šťastný František, Jedenáct minut, Vítěz je sám (Paulo Coelho), životopis Lance Armstronga
Závodní kariéra:
1997 – MEZ MČR 125 ccm – 9. místo
– IDM 125 ccm – 15. místo
1998 – MEZ MČR 125 ccm – 1. místo
– IDM 125 ccm – 11. místo
– ME 125 ccm – 17. místo
– MS 125 ccm – debut na divokou kartu
1999 – MEZ MČR 125 ccm – 1. místo
– IDM 125 ccm – 10. místo
– ME 125 ccm – 10. místo
– MS 125 ccm – 21. místo
2000 – MEZ MČR 125 ccm – 1. místo
– ME 125 ccm – 2. místo
– MEZ mistrovství Německa IDM 125 ccm – dvě vítězství
– Grand Prix 125 ccm – 28. místo
2001 – Grand Prix 125 ccm – 17. místo
– mistrovství Španělska 125 ccm – 7. místo
2002 – Grand Prix 125 ccm – 32. místo
– Grand Prix 250 ccm – 36. místo
2003 – Grand Prix 250 ccm – 24. místo
– European Superstock – 34. místo
2004 – Grand Prix 250 ccm – 20. místo
2005 – Grand Prix 250 ccm – 20. místo
2006 – Grand Prix 250 ccm – 12. místo
2007 – MS Superbike – 14. místo (66 bodů)
– 24 hodin Le Mans – 7. místo
– 200 mil Willow Springs – 2. místo
2008 – MS Superbike – 13. místo (120 bodů)
– MS Endurance – osmihodinovka – Katar – 3. místo
2009 – MS Superbike – 10. místo (169 bodů),
– nejlepší výsledek 3. místo v Assenu
2010 – MS Superbike do 1. září odjeto 10 závodů, v průběžném pořadí 13. místo se 71 body.
11. července v Brně vyměnil motocykl Ducati za Aprilii.

tak je po všem. Když zklame technika, tak jsem samozřejmě naštvanej, ale stejně s tím nic neudělám. To k tomu patří.

Jakými zraněními jste prošel?

V životě toho nebylo moc, měl jsem akorát přetržené vazy v koleni a zlomenou klíční kost. Kromě toho už pak jen nějaké odřeniny a modřiny.

S kým trénujete? Jak vypadá tréninkový týden Jakuba Smrže?

Během sezony není moc času, takže spíš jen tak rekreačně, popřípadě na motokrosu nebo supermotardu, což je dobrý trénink na fyzičku. A přes zimu jsme jezdili na soustředění do Bedřichova, na Lanzarote pod vedením atletického trenéra Jana Janků, kde bylo kromě výškaře Tomáše Janků spousta dalších atletů.

Doplňkové sporty?

Já mám rád všechny možné sporty, ale samozřejmě se snažím držet toho, co mi jde, takže hodně jezdím na motokrosové a motardové motorce. Ale jinak si rád zahraji squash, tenis a všechno další, co se naskytne.

Jak vypadá vaše regenerace?

Hodně času trávím na masážích přímo na závodech, kde je takzvaná Clinica Mobile. Ale mám velké problémy se zády a regeneraci hodně podceňuji, což musím změnit.

Jak jste spokojený s novou motorkou Aprilií? Jak dlouho trvá sžití?

Zatím se mi na ní hodně líbí, ale stále se sžívám a ještě to chvíli trvat bude, než budu moc podávat nejlepší možné výsledky. Každopádně je to motorka, která má velký potenciál.

Máte před a po závodech nějaké povinnosti?

Během závodního víkendu to není tak hrozné, ale mezi závody mám hodně sponzorských akcí. Což je pro mě taková ta horší stránka u závodění, ale bohužel to k tomu patří.

Co předstartovní rituály, děláte nějaké věci stejně?

Je hodně věcí, které dělám pořád stejně, třeba konkrétně co se týče oblékání, ale jinak nejsem nějak moc pověrčivý.

Maskoti?

Já sám jsem svůj maskot :-D

Text: Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková a Jaroslav Priščák

Největší úspěch?

Zřejmě asi loňské třetí místo v Assenu, celkové desáté místo v MS Superbike a třeba i 3. místo v osmihodinovce v Kataru při vytrvalostním MS.

Nejhorší výkon?

To se asi nedá říct, ale letos se třeba moc nedařilo v Brně, kde jednak nerad jezdím, potom je tam na mě kladen velký tlak, a navíc jsem tam letos poprvé seděl na Aprilii.

Oblíbená trať?

Těch je víc, ale určitě Assen, Phillip Island, Misano, Mugello.

Jakou nejvyšší rychlostí jste kdy na motorce jel?

Myslím, že v Monze něco kolem 330 km/hod.

Jak se raduje po skvělé jízdě motocyklista?

Většinou se moc neraduji a akorát přemýšlím, že to mohlo být lepší.

Co musí umět špičkový závodník?

Určitě jet rychle a ještě u toho přemýšlet.

Jaké jsou vztahy mezi závodníky?

Vždycky jsou výjimky, ale myslím, že všichni jezdci spolu vycházejí velice dobře.

Co děláte, když nemáte závody?

Většinou jsem doma anebo cestuji v rámci sponzorských akcí. A doma spíš odpočívám nebo jezdím na motorce.

Na čem, když nesedíte na motorce, jezdíte?

Mám akorát skútr Aprilia 50 na pohyb po městě, pak ještě motorku na supermoto, taky Aprilii 550, a nakonec motokrosovou Hondu 450. A v provozu vůbec nejezdím, takže ani nemám žádnou motorku.

Sledujete i jiné sporty?

Občas kouknu na hokej, ale baví mě sledovat všechny možné sporty, samozřejmě i atletiku, vzhledem k tomu, že jsem měl možnost do ní trochu proniknout a poznat atlety Dukly Praha.

Váš sportovní cíl?

Rozhodně dělám všechno, abych byl mistr světa, to je zřejmě cíl každého.

Jak dlouho jezdíte s logem Dukly?

Už téměř čtyři roky a doufám, že mi to ještě pár let vydrží a budu vzorně reprezentovat. Jsem hrdý na to, že můžu jezdit pod Duklou.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková a archiv Luďka Macely

Z výborného fotbalisty renomovaný funkcionář

luděk macela

Luděk Macela patřil v letech 1972–1982 k pilířům zadních řad fotbalové Dukly. Její barvy hájil ve 280 utkáních, pomohl jí ke třem mistrovským titulům a jednomu prvenství v Československém poháru. V osmi zápasech oblékl dres národního mužstva a je ozdoben zlatou olympijskou medailí. Po skončení aktivní činnosti se stal místopředsedou fotbalového svazu a od roku 2006 je předsedou komise rozhodčích. A protože 3. října oslavil 60. narozeniny, připomeňme si aspoň to nejpodstatnější z jeho sportovního života.

Dukla mu zůstala v srdci

Vesnického kluka z Černolic lákaly všechny dostupné sporty, ale nejvíc fotbal. První zkušenosti sbíral v mládežnických týmech ve Všenorech, potom se dvě sezony snažil na sebe upozornit v dorostu Dukly a na jeden rok si to namířil do divizního Vyšehradu. Stačil se vyučit automechanikem, může se pochlubit i maturitním vysvědčením, ale před řemeslem dal přednost fotbalu. V roce 1970 dostal na výběru branců rozkaz k odchodu na Julisku. „Dva roky jsem hrál za ‚béčko‘ a pak si mě trenér Vejvoda vzal do prvního mužstva, což pro mě byla obrovská čest. Ve vynikající partě byli samí špičkoví fotbalisté a díky stabilní sestavě jsme se v letech 1977, 1979 a 1982 stali mistry ligy. Mezi mimořádné zápasy v nádherné divácké atmosféře patřily duely se Spartou a Slavií. Do základu týmu jsem zapadl i díky výborným trenérům, na které jsem měl vždy štěstí. Ve Všenorech to byl Hlaváček, někdejší vynikající pravé křídlo Slavie, a v Dukle pak už zmíněný Vejvoda a potom Masopust,“ připomíná Luděk aspoň ta největší esa.

S Duklou se Macela jako hráč rozloučil před 28 lety, ale v srdci mu zůstala dodnes. „Mám na ní jen hezké vzpomínky, v mém fotbalovém životě hrála nejvýznamnější roli a jsem moc rád, že s bývalými spoluhráči se pravidelně setkáváme. Měli jsme výborné podmínky a skvělé zázemí. Při mých cestách do zahraničí jsem se pak přesvědčil, že i známí fotbaloví odborníci plně uznávali z československých klubů jen Duklu a Spartu,“ říká jubilant.

Se Stuttgartem z 0:4 na 5:4

Výborné výkony na domácí scéně zajistily Dukle téměř pravidelnou účast v evropských pohárových soutěžích. Vítězné tažení v roce 1978 v Poháru UEFA pak Macela řadí do kategorie nezapomenutelných zážitků. „V úvodním kole jsme po výsledcích 1:0 a 1:1 přešli přes Vicenzu a čekal nás Everton. Favority jsme samozřejmě nebyli a v Londýně jsme se většinu času jen bránili. Domácí vedli 2:0 a my už jen čekali na závěrečný hvizd sudího, aby porážka nebyla ještě větší. Jenže těsně před koncem jsem se v roli obránce vydal k soupeřově brance a špičkou kopačky zasáhl odražený míč, který skončil v síti. Po návratu do Prahy se mi každý ptal, jak jsem ten velice důležitý gól vstřelil, protože v televizi ani v záznamu toto utkání nebylo. Odpovídal jsem stručně: bombou ze třiceti metrů,“ směje se Luděk ještě dnes.

Doslova o senzaci se pak Dukla postarala ve čtvrtfinále se Stuttgartem. „Na jeho hřišti jsme prohrávali už 0:4, a přestože Gajdůšek vstřelil před koncem čestný gól, tak nikdo nám nevěřil, že bychom přes tento tehdy výborný západoněmecký celek mohli přejít. A nám se to podařilo. Vyhráli jsme 4:0 a cesta do čtvrtfinále byla otevřena. Hertha Berlín však byla šťastnější, ve vyrovnaných zápasech po výsledcích 1:1 a 1:2 jsme byli vyřazeni. Přesto tento ročník ve fotbalové Evropě mohla Dukla zařadit mezi velice úspěšné,“ zdůrazňuje její někdejší opora.

Zlatá olympiáda

Do olympijského týmu byl Macela nominován v roce 1978 a nemalou měrou se zasloužil o postup čs. mužstva z velice těžké skupiny přes Bulharsko, Polsko a Maďarsko. S týmem, v němž měli převahu fotbalisté z Dukly a Ostravy, absolvoval i atraktivní zájezdy do Brazílie a Mexika. A v roce 1980 následovala cesta do Leningradu ke třem zápasům kvalifikace. Po vítězství nad Kolumbií a remízách s Nigérií a Kuvajtem se čs. tým probojoval do závěrečných bojů v Moskvě. Ve čtvrtfinále zdolal 3:0 Kubu, v semifinále 2:0 Jugoslávii a ve finále 1:0 NDR.

„Z Moskvy jsem si přivezl nádherné zážitky. Vybavení olympijské vesnice bylo na špičkové úrovni, báječná byla celková atmosféra, měli jsme možnost vidět řadu jiných soutěží a v neposlední řadě našemu mužstvu se dařilo. Na tuto olympiádu vždy moc rád vzpomínám, a to nejen proto, že jsem se z ní vrátil s velice cennou zlatou medailí,“ říká Luděk.

Zklamání v reprezentaci

Kvalitní výkony v olympijském mužstvu otevřely Macelovi dveře i do národního mužstva. Nastoupil k několika zápasům kvalifikace před mistrovstvím světa a právem se mohl těšit na přátelský zápas s Argentinou na její půdě. Jenže do Buenos Aires už neletěl a nakonec se nevešel ani do sestavy, která se v roce 1982 vydala na šampionát do Španělska.

„Těsně před odletem do Argentiny hrála Dukla ligové utkání s bratislavským Slovanem. Jeho hráč Švehlík po odpískaném faulu kopl do míče, který mě bolestivě udeřil do krku. Já se po něm ohnal a od rozhodčího Stieglera uviděl červenou kartu. Večer mně na reprezentačním srazu trenér Vengloš sdělil, že trestaného hráče s sebou vzít nemůže. Zůstal jsem tedy doma, dostal distanc na pět utkání a dočasně byl vyřazen z reprezentace. Před mistrovstvím jsem sice ještě sehrál dva přípravné zápasy, dokonce jsem byl na cestu do Španělska i všestranně vybaven, ale nakonec mně zbylo jen obrovské zklamání. Vždyť účast na mistrovství světa, které se koná jen jednou za čtyři roky, je snem snad každého sportovce a já k ní měl tak blizoučko,“ smutně se vrací do období, kdy se zároveň loučil s Duklou.

Těžké začátky v SRN

Ve zmíněném roce 1982 ho však čekaly i příjemnější chvíle. S Duklou oslavil prvenství v lize a potěšil ho i zájem o přestup do západoněmeckého Darmstadtu, přestože šlo o tým, který sestoupil z první ligy. Stal se tak prvním čs. fotbalistou, který legálně odešel do Spolkové republiky Německo. „Strávil jsem tam tři zajímavé roky, ale první týdny bez znalosti němčiny byly převelice obtížné. Aspoň částečně jsem na hotelovém pokoji komunikoval s jedním Polákem, pomáhala mně tlumočnice a pak hlavně učitelka němčiny. K rodnému jazyku jsem se vracel jen v příjemné české hospodě. Po sportovní stránce to sice nebylo stoprocentní, protože jsme se pohybovali jen ve středu druholigové tabulky, ale splnil se mi tam životní sen: za 26 tisíc marek jsem si koupil mercedes. Mimochodem po úhradě 1 500 marek Pragosportu mně měsíčně zbylo 2 500 marek, neplatil jsem bydlení a měl k dispozici auto,“ prozrazuje Macela.

Dalších šest let strávil v Rakousku, ve vesnici pouhých 20 kilometrů za hranicemi, kde působil jako hrající trenér v mužstvu ze čtvrté ligy. Což byla i jeho tečka za úspěšnou závodní činností.

Pestrých sedmnáct let

V roce 1990 začal v jedné sportovní firmě trochu podnikat, vystudoval trenérskou I. třídu, ale jeho životní osud ho poslal úplně někam jinam. O tři roky později byl zvolen místopředsedou fotbalového svazu a v této funkci vydržel dvě volební sezony, tedy osm let. Určitý čas zastával i funkci generálního sekretáře, stal se delegátem UEFA a pracoval také v technické komisi. Dalších pět sezon působil jako šéf mládežnického střediska Sparty na Strahově a od roku 2006 sedí v křesle předsedy komise rozhodčích. Je tedy za ním velice pestrých sedmnáct funkcionářských let.

„Nikdy jsem sudího nedělal, což je možná výhoda i nevýhoda. Vím však jistě, že tato funkce mi vzala nervy, přestože mám čistý stůl i svědomí a s nikým nemám dvojdomek. Určitému tlaku už čelím řadu let, protože naše komise vynáší tresty, které se rozhodčím někdy nelíbí. Snažím se k nim chovat slušně, ale chyby se musejí trestat, třeba i dlouhodobým zastavením činnosti. Známost přece neznamená nadržování,“ netají jubilant své zásady.

Z renomovaného funkcionáře se stal i táta ve fotbalových Černolicích, kde v klubu I. A třídy pracuje doslova na všech úsecích. „Také tam trénuji, což jsem vlastně na vyšší úrovni nikdy nedělal, ačkoliv mám na to potřebné vysvědčení. Jinak jsem připraven pokračovat v komisi rozhodčích, a pokud by to už nešlo, tak o budoucnost se nebojím, plnou nůši zkušeností mohu uplatnit i v jiných oblastech. Fotbal mi toho dal hodně, poznal jsem kus světa a naučil se německy. Především o víkendech jsem naopak svojí nepřítomností šidil svoji rodinu. Jsem vcelku spokojený, ale v poslední době mě rozčilují některé články v novinách, psané podle vzoru jedna paní povídala. Nechybí ani napadání bez výroků druhé strany a často i osočování,“ dodává s příchutí rozladěnosti čerstvý šedesátník.

Talenti sedí na tribunách

Bez zajímavosti není ani jeho pohled na současný český fotbal. „Neřekl bych, že je úplně špatný, i když je samozřejmě velká škoda, že jsme nenašli cestu na letošní mistrovství světa. Je třeba mu pomoci, počínaje mládeží. Ekonomická situace státu však doléhá i na kluby, které z finančních důvodů prodávají příliš mladé hráče. Do zahraničí by měli odcházet třeba až po svých dvacátých narozeninách. Nadějní a talentovaní fotbalisté se stále rodí, ale mnozí se na lavičkách náhradníků nebo i na tribunách velkých klubů ztrácejí,“ hledá východisko ze zatím neřešeného problému.

Filip Koudela se k veslování dostal v patnácti letech. Působil v pražské Slavii a s reprezentační posádkou párové čtyřky dobyl řady skvělých úspěchů – bronz na MS 1974 v Luzernu, stříbro na MS 1975 v Nottinghamu a další stříbro na MS 1977 v Amsterodamu. Zároveň vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy a na podzim roku 1980 nastoupil do Dukly, kde jako závodník absolvoval roční vojenskou základní službu. Aktivní kariéru ukončil po vojně, v osmadvaceti letech, a chvíli pak pracoval jako ústřední metodik veslařského svazu. V roce 1982 se do Dukly vrátil, tentokrát v trenérské funkci, a setrval zde až do roku 1993. Následujících osm let věnoval obrodě svého mateřského oddílu Slavie, ale od roku 2001 opět působí ve funkci vedoucího trenéra ASO DUKLA veslování Praha. Náš rozhovor se soustředil zejména na činnost veslařského oddílu TJ Dukla Praha, jehož je předsedou.

Splní nastupující generace očekávání?

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

Můžete popsat strukturu veslařského oddílu TJ?

Výbor oddílu je tříčlenný – předsedou jsem já, o finance se stará Petr Blecha a dalším členem výboru je Milan Doleček. Schůzky nemíváme, protože se dostatečně často vídáme pracovně. Oddíl však pořádá jednou ročně výroční schůzi a všichni naši členové platí členské příspěvky, abychom mohli třeba uhradit startovné na veteránských závodech.

Kolik má oddíl momentálně členů a kolik trenérů?

Členů máme čtyřicet, přičemž do tohoto počtu zahrnujeme všechny, kteří u nás sportují. Veteránů je deset, závodníků do třiadvaceti let patnáct. Profesionálních trenérů působí v oddílu šest a každý má svoji tréninkovou skupinu.

Má oddíl vlastní mládež?

Veslařská Dukla historicky nikdy mládež neměla, ale až do roku 2004 jsme měli své juniory, tedy sportovce do 18 let. Skončilo to usnesením svazu, že se Dukla bude starat pouze o závodníky od osmnácti výš. O mládež jsme se tedy přestali zajímat, máme pouze závodníky ve věkové kategorii od 18 do 23 let a pak pochopitelně starší borce.

Kde tedy berete mladé sportovce?

Přicházejí k nám z klubů, kde působí do juniorského věku. Výběr je široký – tradiční moravské veslařské kluby působí v Brně, v Olomouci, v Přerově či v Uherském Hradišti, v Čechách jsou nejsilnější kluby v Praze – Blesk, ČVK, VK Smíchov, Bohemians či Slavia, ale jsou u nás i závodníci z malých klubů, třeba z Berouna. Když má někdo o vrcholový sport zájem, jde k nám, protože mužské vrcholové veslování je – až na výjimky – soustředěno v Dukle. Sportovce sledujeme jak v závodech na trenažérech, tak při výkonech na vodě, pak zasedne naše trenérská rada a ta rozhodne, koho ze zájemců přijmeme.

Jak vypadá průběh hlavní veslařské sezony?

Sezona se vlastně dělí na dvě poloviny. První část začíná v dubnu zkouškou vytrvalosti na dlouhých tratích, následuje měsíc přípravy, začátkem května probíhají kontrolní závody, z nichž vzejde reprezentační nominace, a vrcholem je mistrovstvím republiky, které bývá na začátku července. Pak jsou prázdniny, v jejichž průběhu trénují jen vrcholoví sportovci. Koncem srpna či začátkem září začíná druhá část závodní sezony, která končí v říjnu. Na ni potom volně navazuje zimní sezona na trenažérech.

Z čeho sestává zimní příprava veslařů?

Z tělocvičny, posilovny, běhu a plavání. Hodně využíváme prostor a možností Julisky, obvykle tři dny v týdnu, zimní trénink víceméně absolvujeme v tamní posilovně a bazénu či na atletické dráze.

Vyjíždíte někam na soustředění?

Na hory zpravidla jednou za zimu do zařízení Dukly v Harrachově. Vrcholoví sportovci mají i možnost vysokohorské přípravy, buď v Rimini v Itálii, nebo ve Sv. Mořici ve Švýcarsku, ale to je jen pro pár lidí, kteří dobře lyžují. V únoru či v březnu se už přechází na vodu, a to v zařízení italského vojenského námořnictva v Sabaudii. Nachází se osmdesát kilometrů od Říma a jde v podstatě o tři kilometry dlouhou lagunu s klidnou vodou, která je od moře oddělena písečnou lavicí.

Letošní MS se koná až na podzim na Novém Zélandu. Kdo z Dukly se jej zúčastní?

Nominace proběhla v rámci červencového závodu světového poháru v Luzernu. Kritéria svazu byla nesmírně tvrdá, protože cesta k protinožcům je finančně velice náročná – ve finále umístění do šestého místa a zároveň u „velké“ disciplíny odstup pěti vteřin a u „malé“ osmi vteřin od vítěze. Z Dukly se na MS probojovali skifař Ondřej Synek a dvojskif David Jirka – Petr Vitásek.

Kteří mladí závodníci Dukly do 23 let představují největší naději pro budoucnost?

Máme vynikající čtyřku bez kormidelníka, kterou trénuje Petr Blecha. Na naše poměry jde o malý zázrak. V nedávné době přišli do Dukly Petr Melichar ze Slavie, Jakub Koloc z Brandýsa, Jan Pilc z Roudnice a David Szabó z Blesku, kluci kolem devatenácti dvaceti let. Časem určitě nahradí naši elitní čtyřku, která byla minulý rok na mistrovství světa čtvrtá, což byl velký úspěch. Zatím s nimi sice prohrávají, ale jen těsně. Kromě nich pak disponujeme ještě kvalitní párovou čtyřkou ve složení Petr Buzrla, Petr Ouředníček, Martin Basl a Jan Andrle, již vede náš finský kolega Veikko Sinisalo.

Jaké disciplíny se v mužském veslování provozují a na jakých tratích?

Disciplíny jsou párové a nepárové. V nepárových má závodník jedno veslo, v párových dvě. Hlavní jsou samozřejmě olympijské disciplíny, což jsou skif, dvojskif, dvojka bez kormidelníka, čtyřka bez kormidelníka, párová čtyřka a osma, a všechny tyto lodě máme v Dukle obsazeny. Pokud jde o distance, v kontrolních vytrvalostních závodech je trať dlouhá zpravidla šest kilometrů, jinak má veslování tratě dvoukilometrové.

Jaké podmínky mají v Dukle studující závodníci?

Když jsem vesloval já, byl možný pouze večerní nebo dálkový způsob studia, ale v současné době žádné takové omezení není. Značná část našich mladých závodníků jsou vysokoškolští studenti a v Dukle mají poloviční profesionální úvazek.

Mohl byste charakterizovat hlavní náplň činnosti oddílu TJ?

Je to v podstatě veteránské veslování. Jde o závodníky, kteří s vrcholovým sportem skončili, ale chtějí sportovat dál. Veslování veteránů je nesmírně složitá záležitost, protože má spoustu věkových kategorií, aby spolu závodili jen vrstevníci. Vyhraje tak skoro každý, z čehož mají závodníci pochopitelně radost. Na letošním MČR startovali naši kluci na osmiveslici, seděli v ní třeba Milan Doleček, Petr Blecha, Michal Vabroušek, kormidelník Oldřich Hejdušek a další borci, kteří prošli Duklou. Veteráni i pravidelně trénují, scházejí se ráno u nás nebo v ČVK, kde sídlí další veteránští sportovci, a začínají tak svůj pracovní den.

Pořádá oddíl i nějaké vlastní akce?

Ano, třeba k zakončení sezony. Akce se jmenuje „Žába“, koná se v říjnu či listopadu a je to úžasná záležitost, která s profesionální Duklou nijak nesouvisí. Vždycky se tu sejdeme, vyklidíme loděnici, abychom se měli kam schovat, protože už nebývá dobré počasí, koupíme sud piva, grilujeme a při tom zhodnotíme, jaká ta právě uplynulá sezona vlastně byla.

1/ Jakub Vrabec, Jiří Srna, Jakub Horváth a další z posádky osmiveslice do 23 let
2/ Jiří Srna a Kornel Altman
3/ Jakub Vrabec, Petr Handlovič, Jakub Horváth a Matyáš Klang
4/ Reprezentační osmiveslice na Primátorkách 2010

MEMORIÁL
Karla Špatenky

Po krásné lyžařské dovolené se 8. března 2003 vracel autobusem domů Karel Špatenka se svými kamarády. Tragická nehoda u jihočeských Nažidel však ukončila život člena ASC DUKLA. Na jeho památku se 27. května 2010 konal již VII. ročník Memoriálu Karla Špatenky v malé kopané.

Hostitelem turnaje byl opět Armádní sportovní oddíl DUKLA lyžování Liberec. Osm družstev bojovalo ve dvou skupinách o postup do závěrečných kol turnaje. Finálové utkání mezi VÚ 7924 Liberec a Soukromým pivovarem Svijany skončil výhrou vojáků 2:0 a stali se tak vítězi turnaje. V boji o třetí místo podlehli loňští vítězové družstvo ASC DUKLA volejbalistům z Liberce 3:4 a museli se spokojit se čtvrtým místem. Pátí skončili fotbalisté Ministerstva obrany, šesté místo obsadilo družstvo Imstav Group, s. r. o. O „červenou lucernu" se utkala družstva VÚ 2436 Pardubice s družstvem libereckých lyžařů. „Lucerna" nakonec zůstala lyžařům Liberce, kteří podlehli vojákům z Pardubic 2:4.

Putovní pohár, který do trvalého držení získali vítězové, předával ředitel turnaje Arnošt Šulc. Byl to bohužel jeho poslední turnaj a jeho poslední předání cen sportovcům. O dva dny později nás Arnošt Šulc natrvalo opustil.

Text a foto: Cyril Schejbal

Utkání ASC DUKLA proti lyžařům Liberce

TURNAJ
národnostních menšin

Stadion Juliska se 26. června 2010 opět stal hostitelem letos již XII. ročníku turnaje národnostních menšin v malé kopané žijících na území České republiky – O pohár místopředsedkyně Senátu Parlamentu ČR.

Pořadatelům UNIASK ČR, ASC DUKLA a FK Dukla Praha se přihlásilo rekordních 24 družstev s 344 hráči, která byla rozlosována do čtyř skupin. O titul fotbalového krále po celý den soutěžila mužstva z Evropy, Asie, Afriky a jeden tým složený z přistěhovalců z Latinské Ameriky.

V průběhu turnaje bylo sehráno 68 utkání, z toho 60 utkání v základních skupinách, čtyři ve čtvrtfinále a po dvou utkáních v semifinále a finále.

Celkem bylo vstřeleno 189 branek, nejlepším střelcem se stal Alexandr Sivák (Romové) s jedenácti brankami a nejlepším brankářem byl vyhlášen Mykola Šapoťko (Ukrajinci), který inkasoval pouze dva góly. V utkáních turnaje bylo rozhodčími uloženo třicet žlutých a čtyři červené karty.

Pohár FAIR PLAY pro nejslušnější družstvo získali Senegalci.

Vítězný pohár převzalo z rukou místopředsedkyně Senátu Aleny Gajdůškové družstvo Ukrajinců, které ve finále porazilo Poláky, třetí skončil tým Nigerijců.

Text a foto: Ivana Roháčková

Vítěz turnaje družstvo Ukrajinců

VELKÁ CENA ARMÁDY
ve střelbě

O víkendu 14.–15. srpna 2010 se v Hradci Králové konal již XXI. ročník Velké ceny Armády ČR v brokové střelbě za účasti 73 závodníků a závodnic.

V závodě žen v trapu z devíti závodnic byla nejlepší Iveta Loosová z Komety Brno nástřelem 86 terčů.

Konečné výsledky přinesly ve skeetu vítězství závodníkům Komety Brno. Obsadili prvních pět míst. Zvítězil Tomáš Nýdrle se 147 terči. Jakub Málek z domácí Dukly skončil na šestém místě se 139 terči.

V kategorii juniorů zvítězil ve skeetu juniorský mistr světa Miloš Slavíček se 142 terči před Miroslavem Pacákem se 136 terči. Oba jsou příslušníky Dukly Hradec Králové.

Trap mužů přinesl vítězství Michalu Hojnému z Dukly za 141 trefených terčů. Druhý Jiří Gach (Kometa) trefil 138 a třetí Robin Daněk (Dukla) 137.

O první tři místa v kategorii juniorů se podělili opět závodníci Komety Brno a Dukly Hradec Králové, a to v pořadí Radim Sedláček (Kometa) 141 terčů, Luděk Vodička (Dukla) 139 a Jan Borkovec (Kometa) 137 zásahů.

Ve vloženém Loveckém kole seniorů zvítězil Radek Chalupník z klubu Bučina. Nejstaršímu střelci Otakaru Šrámkovi bylo 63 let a skončil na třetím místě.

Text a foto: Cyril Schejbal

Stupně vítězů v trapu mužů.
Zleva Jiří Gach, Michal Hojný, Robin Daněk, Jan Ženčuch, Fedor Dunajčík a Marek Machan

jubilanti armádního sportu

Všem oslavencům významného životního výročí 3. čtvrtletí roku 2010 přejeme hlavně pevné zdraví. Začátkem měsíce prosince 2010 se v Kongresovém sále Vojenského klubu uskuteční každoroční společné Setkání jubilantů armádního sportu.

Své kulatiny slaví ve 3. čtvrtletí roku 2010:

MUDr. Miroslav Bartoš , nar. 21. srpna 1945, sportovní lékař
Od roku 1972 lékař na oddělení zdravotnického zabezpečení armádního vrcholového sportu v Praze, v letech 1994–2004 náčelník oddělení. Od roku 2005 zástupce ředitelky odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra, vedoucí oddělení léčebné, preventivní a posudkové péče.

František Haltuf, nar. 30. 8. 1945, fotbalový funkcionář
Dlouholetý dobrovolný funkcionář FK Dukla Praha na úseku péče o fotbalové internacionály.

Zbyněk Hubač, nar. 1. září 1940, lyžování – závodník, trenér
Skokan na lyžích a pozdější trenér. Závodil v letech 1962 až 1973.
Své jediné vítězství zaznamenal v rakouském Innsbrucku na Turné čtyř můstků 1970/71. Díky tomuto prvenství obsadil v celkové klasifikaci Turné třetí místo za vítězným Jiřím Raškou a druhým Norem Morkem. Celkově třetí skončil Hubač už v ročníku 1968/69. Celkem třikrát se zúčastnil zimních olympijských her, jeho nejlepším umístěním byla 19. příčka na středním můstku, v Innsbrucku 1964 i v roce 1968 ve francouzském Grenoblu. Později působil jako trenér liberecké Dukly a asistent trenéra reprezentace.

Ilonka Janoušková, 6. srpna 1935, zdravotní sestra
Na zdravotnické oddělení armádního vrcholového sportu nastoupila jako zdravotní sestra v lednu 1958. Pracovala zde 45 let až do roku 2004, kdy odešla do důchodu.

Helenka Kostelníková, 15. září 1945, personalistka
Od roku 1965 byla zaměstnána v resortu MO. Od ledna 1997 do dubna 2010 pracovala jako personalistka v ASC DUKLA.

Dodatek k letošnímu roku:

Jaroslav Kvapil, 17. března 1940, cyklistika
Bývalý reprezentant v cyklokrosu a na silnici, v obou disciplínách i národní reprezentant. V roce 1961 se stal mistrem Československa v cyklokrosu, na stupně vítězů se pak probojoval ještě pětkrát. Mistr republiky na silnici 1962 a 1967, v družstvu 1965, 1967. Momentálně žije ve Švédsku.

Text: Ivana Roháčková

Janků si vzal Baďurovou

Na zámku Liblice nedaleko Mělníka si po desetileté známosti řekli své „ANO“ dva atleti z Dukly, stříbrná z mistrovství světa ve skoku o tyči Kateřina Baďurová a vicemistr Evropy výškař Tomáš Janků.

Z atletů se stali 11. 9. 2010 ve 14.28 hod. manželé Kateřina a Tomáš Janků. Datum jedenáctého září, na který připadá výročí teroristických útoků na USA, vybrali jako jediný vhodný volný termín. „Prostě to tak vyšlo,“ uvedli novomanželé. Ale možná že z toho velmi pěkného páru a nezapomenutelného data budou třeba nová DVOJČATA.

Svatba proběhla za krásného slunečného počasí, nevěsta přijela k atletické svatbě roku v kočáře taženém párem černých koní. Na líbánky novomanželé odletí do Paříže. Potomka zatím neplánují, čekají, až k nim přiletí čáp nebo vrána. Pětatřicetiletý Tomáš Janků ukončil sportovní kariéru v roce 2008 a začal podnikat v několika oborech, zároveň působí jako dobrovolný hasič. Sedmadvacetiletá Baďurová musela se skákáním skončit letos na jaře pro opakované zdravotní problémy. V červenci otevřela sportovní mateřskou školku a 1. října nastupuje na místo šéftrenéra Armádního sportovního oddílu DUKLA atletiky Praha.

Text a foto: Ivana Roháčková

očekávané sportovní akce ve IV. čtvrtletí 2010

Cyklistika		
ME dráha – derny	16.–17. 10.	Walkmar
MČR dráha	20.–21. 10.	Praha
ME dráha	5.–7. 11.	Pruszków
SP	2.–4. 12.	Melbourne
SP	16.–18. 12.	Cali
MČRJ dráha – omnium	19. 12.	Praha
Jachting		
MČR finn	8. 10.	Nové Mlýny
Jízda na bobech		
SP	25.–28. 11.	Whistler
SP	2.–5. 12.	Calgary
SP	9.–12. 12.	Park City
SP	16.–19. 12.	Lake Placid
Jízda na saních		
SP	27.–28. 11.	Igls
SP	4.–5. 12.	Winterberg
Karate		
MS	28.–31. 10.	Bělehrad
Lyžování – běh		
SP	20.–21. 11.	Gällivare
SP	26.–28. 11.	Kuusamo
SP	4.–5. 12.	Düseldorf
SP	11.–12. 12.	Davos
SP	18.–19. 12.	La Clusaz
SP	31. 12.	Oberhof
Lyžování – skok		
GP letní	1. 10.	Liberec
GP letní	3. 10.	Klingenthal
SP	27. 11. – 1. 12.	Kuusamo, Kuopio
SP	4.–5. 12.	Lillehammer
SP	11.–12. 12.	Harrachov
SP	18.–19. 12.	Engelberg
SP	29. 12.	Oberstdorf
Lyžování – severská kombinace		
SP	26.–27. 11.	Kuusamo
SP	4.–5. 12.	Lillehammer
SP	18.–19. 12.	Ramsau
Lyžování – alpské disciplíny		
SP	22.–24. 10.	Sölden
SP	13.–14. 11.	Levi
SP	27.–28. 11.	Lake Louise
SP	3.–5. 12.	Beaver Creek
SP	11.–12. 12.	Val d'Isére
SP	17.–19. 12.	Val Gardena, Alta Badia
SP	29. 12.	Bormio
Lyžování – akrobatické		
SP boule	11. 12.	Suomu
SP boule	15. 12.	Méribel
SP boule	17.–20. 12.	Beida Lake
SP skikros	18.–19. 12.	Innichen
Lyžování – snowboarding		
SP U-rampa	3.–4. 12.	Saas-Fee
SP snowboardkros	15.–18. 12.	Telluride
Moderní pětiboj		
MS biathle	30. 10.	Dubai
Motorismus		
MS superbike – seriál	1.–3. 10.	Magny-Course
Sportovní gymnastika		
MS	17.–24. 10.	Rotterdam
Sportovní střelba kulová		
MS CISM	30. 11. – 5. 12.	Rio de Janeiro
Veslování		
MS	23. 10. – 7. 11.	Karapiro

přehled sportovních výsledků / červen – srpen 2010

Atletika

10. 7. MZ „Diamantová liga“ – Gateshead – Anglie
ženy / oštěp – 3. Barbora Špotáková – 62,02 m
17.–18. 7. MČR – Třinec
muži / tyč – 1. Jan Kudlička – 5,50 m
muži / oštěp – 1. Vítězslav Veselý – 81,72 m
muži / výška – 1. Jaroslav Bába – 2,18 m
muži / kladivo – 1. Lukáš Melich – 72,12 m
ženy / oštěp – 1. Barbora Špotáková – 61,32 m
22. 7. MZ „Diamantová liga“ – Monaco
ženy / oštěp – 1. Barbora Špotáková – 65,76 m
13.–14. 8. MZ „Diamantová liga“ – Londýn – Anglie
ženy/ oštěp – 1. Barbora Špotáková – 63,50 m
19. 8. Diamantová liga – Curych – Švýcarsko
ženy / oštěp – 2. Barbora Špotáková – 65,34 m
19. 8. Diamantová liga 2010 – celkové pořadí
ženy / oštěp – 1. Barbora Špotáková
muži / oštěp – 4. Petr Frydrych

Cyklistika

22.–27. 6. MČR silnice – Holíč, Kyjov
ženy / časovka – 1. Martina Sáblíková
ženy / časovka dvojic – 1. Martina Sáblíková, Martina Růžičková
ženy / silnice – 1. Martina Sáblíková
16.–18. 7. MEJ silnice – Ankara – Turecko
juniorky / silnice – 4. Dagmar Labáková
11.–15. 8. MSJ dráha – Montichiari – Itálie
juniorky / omnium – 5. Jan Kadúch
junioři / bodovací – 5. Dagmar Labáková
28. 8. MČR na dráze – Prostějov
muži / keirin – 1. Tomáš Bábek
muži / dvojice – 1. Alois Kaňkovský, Milan Kadlec

Kanoistika

29. 7. – 1. 8. ME U23 – Moskva – Rusko
muži / čtyřkánoe 1 000 m – 3. Václav Dubský, Jan Luňáček – podíl 1/2
7.–8. 8. MS kvadriatlon – Sedlčany
ženy / kvadriatlon – 2. Hana Švarcová
27.–29. 8. MČR – Račice
muži / kajak 1 000 m – 1. Jan Štěrba
muži / deblkajak 1 000 m – 1. Ondřej Horský, Jan Štěrba
muži / čtyřkajak 1 000 m – 1. Ondřej Horský, Jan Štěrba, Daniel Havel, Jan Souček
muži / deblkánoe 1 000 m – 1. Václav Dubský – podíl 1/2
muži / čtyrkánoe 1 000 m – 1. Jan Luňáček, Václav Dubský – podíl 1/2
muži / kajak 200 m – 1. Jan Štěrba
muži / deblkajak 200 m – 1. Daniel Havel, Jan Štěrba
muži / kajak 500 m – 1. Jan Štěrba
muži / deblkajak 500 m – 1. Ondřej Horský, Jan Štěrba
ženy / deblkajak 1 000 m – 1. Jana Ježová – podíl 1/2
ženy / deblkajak 500 m – 1. Jana Ježová – podíl 1/2
27.–29. 8. Akademické MS – Poznaň – Polsko
ženy / čtyřkajak 500 m – 1. Anna Adamová, Šebestová Jana, Lucie Matoušková – podíl 3/4
ženy / čtyřkajak 200 m – 2. Anna Adamová, Šebestová Jana – podíl 1/2
muži / kánoe 1 000 m – 2. Filip Dvořák

Lyžování – skok

27.–29. 8. Letní GP – Hakuba – Japonsko
muži / HS131 – 5. Borek Sedlák

Lyžování – severská kombinace

13.–14. 8. Letní GP – Oberwiesenthal – Německo
muži / HS106/10 km – 1. závod – 4. Miroslav Dvořák
muži / HS106/10 km – 2. závod – 3. Miroslav Dvořák

Snowboarding

22. 8. MSJ – Nový Zéland – Otago
juniorky / snowboardcross – 1. Eva Samková

Moderní pětiboj

18.–20. 6. SP – Moskva – Rusko
muži – 3. David Svoboda
6.–10. 8. MSJ – Székesfehérvár – Maďarsko
juniorky / družstva – 5. Natálie Dianová, Barbora Kodedová – podíl 2/3

Parašutismus

25.–27. 6. SP v přesnosti přistání – Bled – Slovinsko
muži / PP – družstva – 1. Jiroušek, Gečnuk, Šorf, Tábor, Zítka
5.–8. 8. SP v přesnosti přistání – Belluno – Itálie
muži / PP – družstv – 3. Jiroušek, Gečnuk, Šorf, Tábor, Zítka
junioři / přesnost přistání – 2. Miloslav Kříž
12.–15. 8. MČR v klasickém parašutismu – Nové Město nad Metují
muži / PP– 1. Oldřich Šorf
muži / individuální akrobacie – 1. Jiří Gečnuk
muži / kombinace – 1. Oldřich Šorf
muži / PP – družstva – 1. Pavlíček, Šorf, Zítka, Směšný
junioři / PP – 1. Miloslav Kříž

Karate

4.–6. 6. ME – Bělehrad – Srbsko
muži / kata – 1. Jakub Tesárek
muži / kata – družstva – 1. Jakub Tesárek
17.–18. 7. MS Akademické – Černá Hora
muži / kata – družstva – 2. Jakub Tesárek – podíl 1/3

Orientační běh

12.–15. 8. MS – Trondheim – Norsko
muži / štafeta – 5. Michal Smola – podíl 1/3

Sportovní střelba Plzeň

1.–4. 7. SP – Bělehrad – Srbsko
muži / RP 25 m – 3. Josef Fiala – 579+191,2

Veslování

2.–4. 7. MČR – Račice
muži / skif – 1. Ondřej Synek
muži / dvojskif – 1. David Jirka, Petr Vitásek
muži / dvojka bez korm. – 1. Jakub Makovička, Jakub Houska
muži / čtyřka bez korm. – 1. Michal Horváth, Jan Gruber, Milan Doleček, Milan Bruncvík
muži / čtyřka párová – 1. David Jirka, Petr Vitásek, Tomáš Karas, Ondřej Lůžek
muži / osma s kormidelníkem – 1. Altman, Srna, Handlovič, Kaňka, Klang – korm. Hejdušek – podíl 5/8
9.–11. 7. SP – Luzern – Švýcarsko
muži / skif – 1. Ondřej Synek – kvalifikace na MS
SP 2010 – CELKOVÉ POŘADÍ
muži / skif 1. Ondřej Synek
23.–25. 7. ME do 23 let – Brest – Bělorusko
muži 23 / čtyřka bez korm. – 4. Petr Melichar, Jan Pilc, Jakub Koloc, David Szabó
muži / čtyřka párová – 4. Jan Andrle, Petr Buzrla, Petr Ouředníček, Martin Basl
muži / osma s kormidelníkem – 5. Jiří Srna, Michal Kaňka, Matyáš Klang, Petr Handlovič, Michal Horváth, Jakub Vrabec – podíl 6/8

Vodní slalom

18.–20. 6. SP – Praha-Trója
muži / kánoe – 1. Michal Jáně
muži / kajak – 2. Luboš Hilgert
ženy / kajak – 3. Štěpánka Hilgertová
25.-27. 6. SP ve slalomu – Seo d' Urgell – Španělsko
muži / deblkánoe – 2. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek
29. 8. MČR ve vodním slalomu – Lipno
muži / deblkánoe – 1. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek

Přehledy na této dvoustraně připravil: Petr Eliáš

smějeme se s DUKLASPORTEM / kresba Milan Kounovský

Tucet otázek pro SVATOPLUKA Buchtu

1. Datum a místo narození:
26. února 1966 v Brně
2. Dosažené vzdělání:
Vystudoval jsem Střední průmyslovou školu elektrotechnickou, obor silnoproud, a studium jsem zakončil maturitou.
3. Kdo vás přivedl ke sportu a které druhy sportu jste v dětství provozoval?
Byl to otec, sportovní fanatik. Nejprve jsem hrál lední hokej, chytal jsem v brance, ale na kole jsem jezdil už od útlého mládí a v přípravě na hokejovou sezonu byla cyklistika jednou z mnoha tréninkových jednotek. Po zranění kolene jsem jízdní kolo používal k rehabilitaci a zcela jsem mu propadl. V roce 1978 jsem hokej opustil a začal novou kariéru na brněnském velodromu v TJ Favorit Brno. Byl to dráhařský oddíl, takže od počátku jsem byl zařazen mezi dráhaře-vytrvalce.
4. Vaše sportovní kariéra:
Lední hokej: Ingstav Brno (1975–1978), cyklistika: Favorit Brno (1978–1986), Dukla Praha (1986–1990), Favorit Brno (1990–1992).
5. Kdy jste se dostal do pražské Dukly a kdo vás trénoval?
Do Dukly jsem přišel v září 1986 vykonat základní vojenskou službu, v dubnu 1987 jsem byl převeden do stálého stavu a svůj závodnický úvazek jsem tu ukončil v září 1990. Trénovali mě Pavel Vršecký, Tomáš Čapek a Karel Randák.
6. Vaše největší sportovní úspěchy:
Stíhací závod družstev na 4 km: MS 1986 Colorado Springs – 1. místo (Pavel Soukup, Theodor Černý, Aleš Trčka, Svatopluk Buchta), MS 1987 Vídeň – 3. místo, LOH 1988 Soul – 5. místo, MS 1989 Lyon – 5. místo.
7. Jaké bylo nejlepší kolo vašeho života a jaká vaše nejoblíbenější a nejméně oblíbená cyklistická disciplína?
Nejlepší bylo silniční kolo značky Favorit z roku 1986 od rokycanského stavitele rámů pana Babického. Nejraději jsem jezdil stíhací závod družstev a závod dvojic (madison), naopak nerad jsem se účastnil silničních etapových závodů, které jsme absolvovali jako nutnou přípravu.
8. Čemu jste se věnoval po odchodu z Dukly Praha?
Ještě dvě sezony jsem závodil za Favorit Brno, kde jsem po LOH 1992 ukončil kariéru. Pak jsem se živil rozvážením pečiva, jako vedoucí skladu cukrovinek, podnikal jsem v lidských zdrojích a pracoval jsem i jako sportovní koordinátor Českého svazu cyklistiky a trenér cyklistů v Kataru. Katarskou cyklistiku jsem v podstatě založil, protože před mým příjezdem zde existovala pouze federace bez závodníků a ostatních zaměstnanců. Začínali jsme tedy úplně od píky hledáním vhodných typů sportovců, zajištěním a nákupem jízdních kol a všeho, co k cyklistice patří. V průběhu tří let se však katarští cyklisté stali konkurenceschopnými.
9. Odkdy jste v Dukle Brno a na jaké funkci zde působíte?
V říjnu 2006 jsem nastoupil do funkce trenéra, 1. ledna 2009 jsem se stal vedoucím trenérem.
10. Jezdíte ještě na kole nebo provozujete nějaké další sporty? Máte nějaké koníčky?
Na kole jezdím velmi svátečně. S manželkou se snažíme po odpoledních a večerech jezdit na in-line bruslích a posilovat. Jinak se zajímám o závody Formule 1 a MotoGP a o lední hokej.
11. Vaše osobní cíle a přání do budoucna:
Vše je spojené s cyklistikou. Můj cíl je zcela jasný – s některým z našich svěřenců získat titul mistra světa a jakoukoliv olympijskou medaili. Přeji si též, aby zůstalo zachováno ASC DUKLA, protože je to jediné fungující sportovní zařízení tohoto druhu u nás.
12. Vaše životní motto:
Velké věci vznikají z velkých příležitostí.

Text: Pavel Nekola
Foto: Lenka Valová

Alexander Bögi se v žákovských letech věnoval fotbalu, ale už jako dorostenec si oblíbil box, který se stal jeho životním osudem. Dosáhl řady úspěchů jako závodník, ale i v trenérské práci, které se stále věnuje v Dukle Olomouc. A protože 11. prosince oslaví 70. narozeniny, požádali jsme ho o malé ohlédnutí za jeho sportovním životem.

Barvy Dukly hájí už 50 let

alexander bögi

Kudy vedly vaše kroky do ringu mezi provazy?

V patnácti letech jsem nastoupil v Děčíně do učiliště a vyučil se dřevomodelářem. Boxerský oddíl tam tehdy udělal nábor, který vedli vynikající trenéři František Capl a Antonín Nekola. A mně tento sport doslova učaroval. Po půldruhém roce tréninku jsem načerno startoval za muže a hned první utkání ve II. lize skončilo mým vítězstvím.

Kdy jste dosáhl prvního velkého úspěchu?

V roce 1959, kdy jsem se v Košicích stal v hmotnostní kategorii 67 kg mistrem republiky. Jako voják základní služby jsem byl zařazen do ASD Dukla Kroměříž, kde mně další skvělí trenéři Horymír Netuka a Karel Golda připravili vysokou školu boxu.

A jejich velkou zásluhou následoval nádherný řetěz vynikajících výsledků?

Lze to tak říci, protože od počátku šedesátých let jsem byl stálým členem reprezentace a v Dukle čtyřikrát slavil titul mistra republiky v družstvech. Za svůj největší úspěch považuji vydařené vystoupení v utkání Československo – Skotsko, v němž jsem přispěl k vítězství 16:4. Nezapomenutelný pro mě zůstane i zájezd československé reprezentace do Egypta, kde jsem jako jediný z našeho týmu vyhrál oba své zápasy. Velice si cením i bronzové medaile z mistrovství armád v Maďarsku.

Jak pokračoval váš boxerský život po skončení závodní činnosti?

Nejprve jsem byl v Dukle Olomouc asistentem šéftrenéra Netuky a po jeho odchodu v roce 1975 jsem se stal hlavním trenérem. V té době se mi podařilo vystudovat první trenérskou třídu a získat nejvyšší kvalifikaci rozhodčího. Proto jsem mohl pracovat jako asistent státního trenéra i v trenérsko-metodické svazové komisi.

Co práce trenéra boxu vyžaduje především?

Trpělivou pedagogickou a výchovnou činnost. Nejnáročnější je připravit závodníka na vrcholnou soutěž, aby byl psychicky odolný a uměl prodat vše, co pracně natrénoval.

Vychoval jste desítky mistrů republiky. Můžete uvést aspoň některé?

Bude to dost složité, protože jich bylo přes sto. Z olympioniků to byli Jaroslav Král, Miroslav Šándor, Pavol Polakovič a Jaroslav Konečný. Medaili z evropského šampionátu si přivezli Rostislav Osička či Tibor Puha a z dalších vynikajících reprezentantů stojí za zmínku aspoň Dušan Hečko, Tomáš Kemel, Petr Sommer, Zdeněk Kortiš, Jozef Máron, Ivan Protivňák, Alexander Kovács, Ivan Gonda, Břetislav Tvarůžek, Zdeněk Výskala, Daniel Stantien či Ladislav Konečný.

Čím pro vás byla a stále je Dukla?

Celoživotní láskou! Díky ní se box stal nejen mým koníčkem, ale i povoláním. Půl století v jejích barvách bylo naplněno nádhernou sportovní i trenérskou činností. Příprava byla založena na lékařsko-pedagogických studiích, tréninky měly vědecký základ. Život mezi provazy mi přinesl přátelství na domácí i zahraniční scéně, napětí na turnajích, radost z úspěchů a někdy i smutek z nesplněných představ. V Dukle jsem působil 40 let u vrcholového sportu a posledních deset let se věnuji mládeži.

Jsou mezi nimi i boxeři se slibnou perspektivou?

Je jich hned několik, kteří z mezinárodních soutěží vozí cenné medaile. Patří mezi ně například Mário Wiedermann, mistr republiky v kadetech. Dále jsou to junior Pavel Polakovič, syn olympionika z olympijských her v roce 1996, a Mário Baláž, mistr republiky v juniorech i mužích. Oba se už připravují na olympiádu v Londýně, kde by se při příznivém losu mohli probojovat až do čtvrtfinále.

Co současnému boxu nejvíc chybí?

Finanční prostředky, bohatší mezinárodní styk, lepší tréninkové podmínky a tím i možnost kvalitnějšího výběru nadějných boxerů.

A vaše osobní plány pro nejbližší léta?

Pomalu předávat trenérskou funkci mým mladším nástupcům, kterými jsou Jiří Musil, Josef Němec a Dušan Lánský.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková a archiv Alexandera Bögiho

Text a foto: Ivana Roháčková

V pátek 6. srpna 2010 před zahájením fotbalového utkání 2. ligy zavítal na armádní stadion Juliska v pražských Dejvicích ministr obrany Alexandr Vondra se svým náměstkem Michaelem Hrbatou. Prohlídku areálu zahájil na ochozu hlavní tribuny, kde je centrem moderního pětiboje provedl šéftrenér oddílu moderního pětiboje Jiří Adam a ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Priščák. Poté po schodech obří tribuny, která patří k největším stavbám tohoto typu u nás, sešli do budovy zvané Lázně. Tam si prohlédli prostory regenerace a rehabilitace, plavecký bazén, saunu a tělocvičnu.
Na závěr ministr Vondra s generálním ředitelem fotbalového klubu Dukla Praha Petrem Voženílkem zavítal mezi legendy fotbalové Dukly Praha.

1/ Ředitel ASC DUKLA Jaroslav Priščák vítá ministra obrany Alexandra Vondru a jeho náměstka Michaela Hrbatu.
2/ Jaroslav Priščák provádí Alexandra Vondru po stadionu Juliska.
3/ Ministr Vondra při střelbě
4/ Jiří Adam s ministrem v klubovně moderních pětibojařů
5/ V budově Lázní u bazénu
6/ Alexandr Vondra s bývalým fotbalovým brankářem Ivo Viktorem

JAN SAUDEK potřetí

= kalendář DUKLA 2011

Foto: Ivana Roháčková